

Hvor dro de tolv apostler?

Vi følger sporene etter de tolv apostlene

Planet X

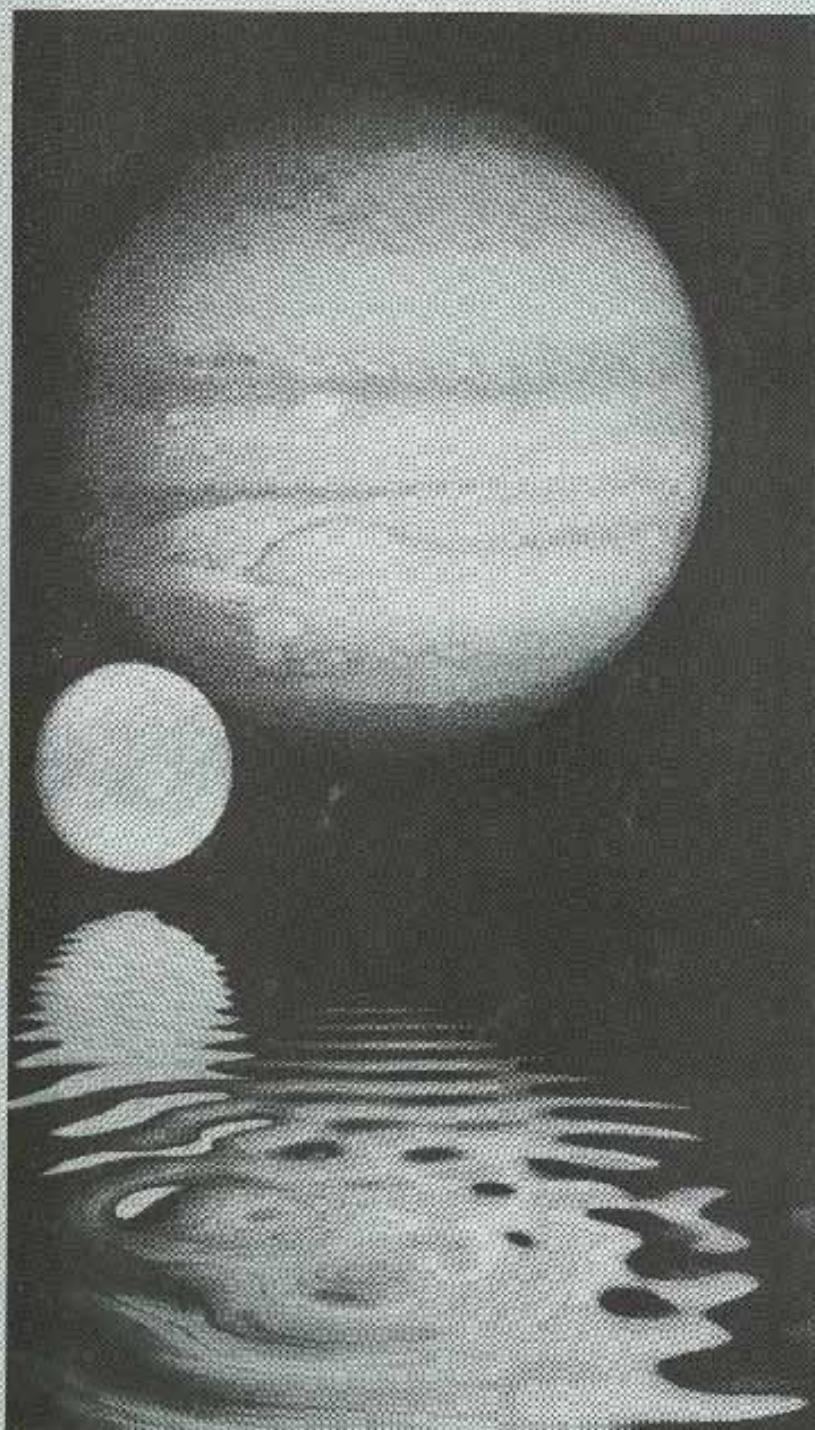
Det er oppdaget et større uidentifisert himmellegeme som kan skape problemer for jorda

Den nye verdensorden

Planene om en tredje verdenskrig og staten Israel

Halloween

Populær feiring med dype okkulte røtter

- Ansvarlig redaktør og utgiver: Åsmund Kaspersen
- Postadresse: Vivestad, 3175 Ramnes — Norge
- Postgiro: 0540 0314502
- Telefon: 33397851
- Telefaks: 33397805
- Mobil: 413 08 427
- Email: kaspersen@innsyn.com
- Web: www.innsyn.com
- ISSN 1502-6590

I dette nummer:

- S. 04 — Hvor dro de tolv apostler? (Israel del 5)
- S. 14 — Planet X
- S. 20 — Den nye verdensorden
- S. 34 — Halloween
- S. 36 — Førstegrøden
- S. 38 — Kristi Evangelium

Stoffet i dette heftet er kopirettighetsbeskyttet og må ikke benyttes uten særskilt tillatelse

© Å. Kaspersen

innsyn tar for seg tidsaktuelle emner sett i lys av Bibelens profetier. Bladet har ingen tilhørighet til noe bestemt trossamfunn. Det er ingen løsningsnummer- eller abonnementspris på *innsyn*. Bladet drives utelukkende ved hjelp av frivillige gaver fra dem som føler behov for å støtte denne opplysningsvirksomheten.

Redaksjonelt

Det skjer for tiden så mye på verdensarenaen at det er vanskelig å få med seg alt. Det snakkes stadig høyere om trusler fra verdensrommet, jordkloden kommer stadig mer ut av balanse, økosystemet rakner, værmønstrene blir hele tiden mer bisarre, og forskerne sier at jordskjelvaktiviteten er eksepsjonell. I tillegg meldes om en uvanlig stor UFO-aktivitet rundt om i verden.

Hva betyr så alt dette? Kort og godt at det er tidenes tegn som skjer foran øynene våre. Alt dette er opptakten til den store trengselstid som profeten Daniel og Jesus snakker om. Det er opptakten til de globale omkalfatringer profeten Esaia og Åpenbaringsboken avslører. «Forstå det, enhver som leser» sa Jesus om endetidsprofetiene.

Det er vår plikt å sette oss nøye inn i hva som skjer i verden så vi ikke skal falle som ofre for det siste store bedraget. Vi må granske vår Bibel som aldri før. Det vil snart skje overnaturlige ting i himmelrommet og på jorda som vil blende alle sanser. Da gjelder det å være ikledd Guds fulle rustning, så vi kan holde stand mot djevelens listige angrep, det siste store bedraget som vil oppsluke hele jorda.

—ÅK

HVOR DRO DE TOLV APOSTLER?

Hvorfor er sannheten om reisene til de tolv apostlene blitt skjult for offentligheten? Vi kan lese om Paulus' reiser til Kypros, Lilleasia, Grekenland og Italia. Men reisene til de tolv apostler er innhyllet i et mysterium. Hvorfor?

Herman L. Hoeh

er det ikke merkelig at mesteparten av Det nye testamente etter Apostelgjerningene ble skrevet av Paulus og ikke Peter?

Hvorfor forsvant både Peter og de andre apostlene plutselig av syne etter at Peter, da han var i huset til Kornelius, begynte å forkynne Evangeliet til hedningene? Og hvorfor var det bare Peter og Johannes som i et flyktig øyeblikk dukket opp i Jerusalem ved den sammenkomsten som er skildret i Ap.gj. 15?

Etter Ap.gj. 15 leser vi bare om Paulus som preker for hedningene.

Hva er årsaken? Hva skjedde med de tolv apostler? La oss komme til bunns i denne saken!

Det er nemlig en grunn til at reisene til de tolv apostler har vært innhyllet i et mysterium — inntil nå.

Du er antakelig blitt fortalt at Jesus valgte seg tolv apostler som han ordinerte. Deretter sendte han dem til jødene forat de skulle preke for dem først, og da jødene som en nasjon forkastet budskapet, har du antakelig trodd at apostlene da vendte seg mot hedningene. Dette er langt fra sannheten!

Det var apostelen Paulus, som flere år senere ble kalt en spesiell apostel, som fikk i oppdrag å bære Evangeliet til hedningene.

Jesus kom med denne forsikringen til Ananias, som ble sendt for å døpe Paulus: «Gå av sted!» For han, Saulus, som fikk navnet Paulus, er «et utvalgt redskap for meg til å bære mitt navn fram både for hedningefolk og konger og for Israels barn» (Ap.gj. 9,15).

Det var Paulus, og ikke en av de tolv, som sa: «Fra nå av går jeg til hedningene» (Ap.gj. 18,6).

Jesus ville ikke kalt Paulus til å være en spesiell disippel som skulle forkynne Evangeliet for hedningene hvis de tolv apostlene hadde fått dette oppdraget.

Jesu befaling forteller

Legg merke til det overraskende svaret i Matt 10,5–6: «Disse tolv sendte Jesus ut og bød dem: Gå ikke på veien til hedningene, og gå ikke inn i noen av samaritanernes byer, men gå heller til de tapte får av Israels hus!»

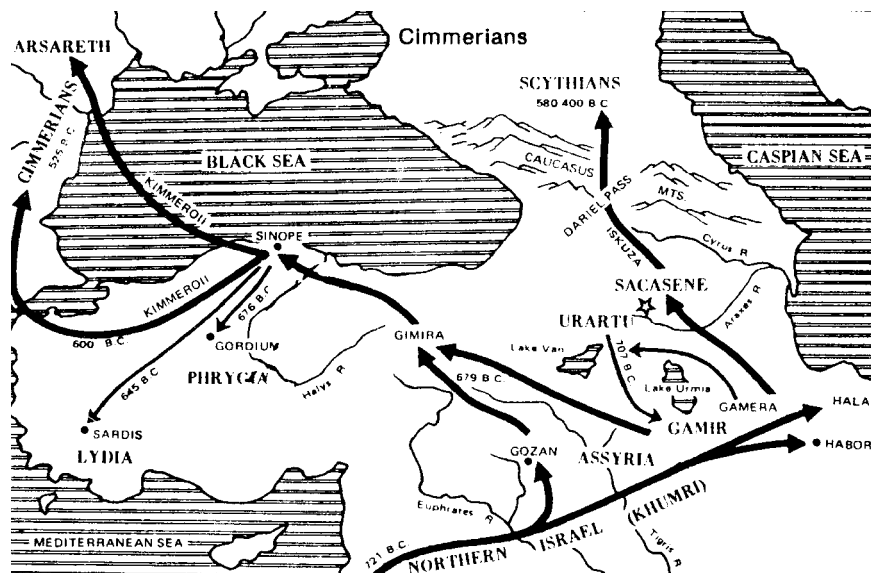
Jesus mente akkurat hva han sa! Han «bød dem». De tolv fikk ikke lov å forkynne Evangeliet blant hedningene. Det var Paulus som fikk dette oppdraget. De tolv skulle i stedet gå til «de tapte får av Israels hus» — de tapte ti stammer!

Riktignok sendte Jesus Peter til Kornelius (Ap.gj. 10–11) for å åpne Evangeliet for hedningene, men Peters livsoppgave var å forkynne Evangeliet til «de tapte får av Israels hus». I egenskap av «sjefsapostel» åpnet Peter bare døren for hedningene. Det var Paulus som gikk gjennom døren og brakte Evangeliet til nasjonene. Som «sjefsapostel» dro Peter bare én gang til samaritanerne, som var «hedninger». Men det var ikke for å bringe Evangeliet til dem. Filip hadde gjort det! Peter og Johannes bare ba for samaritanerne om at de måtte få Den Hellige Ånd (se Ap.gj. 8,5.14–17).

Nå vet vi hvem de tolv apostler ble sendt til. De ble ikke sendt til hedningene, men til «de tapte får av Israels hus». Det var Paulus som dro til hedningene.

Nå skal vi se nærmere på hvor Peter og andre av de tolv apostlene dro etter at de hadde forlatt Palestina.

Dette har vært en av historiens best bevarte hemmeligheter! Hvis verden hadde vært klar over hvilke land de tolv apostlene dro til, ville Israels hus aldri vært tapt av syne! Men Gud hadde en hensikt med at identiteten til Israels hus ikke skulle bli åpenbart før i vårt pulserende århundre. Det er mange som ikke forstår hensikten med dette.

Israels hus (de ti stammer) ble ført i fangenskap til «medernes byer» i Nord-Assyria og vandret videre vestover og inn i Europa, der de ble kjent under forskjellige navn

«Israels hus» identifisert

Fra sønnene til Jakob — som fikk navnet Israel — utgikk tolv stammer. Under kong David ble de forent som én nasjon, Israel. Etter at Davids sønn Salomo var død, ble de tolv stammene splittet opp i to nasjoner. Juda stamme skilte seg fra nasjonen Israel for å støtte den kongen Israel hadde forkastet. Benjamin gikk sammen med Juda. Den nye nasjonen ble opprettet med Jerusalem som hovedstad. Denne nasjonen ble kjent som «Judas hus». Innbyggerne ble senere kalt «jøder».

De andre ti stammene, de som forkastet sønnen til Salomo, slo seg ned i den nordlige delen, med Samaria som hovedstad. De ble kjent som «Israels hus». Hele bøker i Det gamle testamente skildrer maktkampen mellom Israels hus og Judas hus. Første gang ordet «jøde» blir nevnt i Bibelen, er i forbindelse med Israels konge som allierer seg med Syrias konge for å drive jødene bort fra Eilat, som var havnebyen ved Det røde hav (2 Kong 16,6–7).

De nordlige ti stammene, Israels hus, ble beseiret av det mektige Assyria under en tre år lang beleiring (721–718 f.Kr.). Befolkningen ble ført i fangenskap bortenfor elven Tigris og bosatt i Assyria og medernes byer rundt innsjøen Urmia, sydvest for Det kaspiske hav. Assyriene

brakte nå hedninger fra Babylon til byene i Samarias land som nå var forlatt. Disse hedningene (2 Kong 17) var på Jesu tid kjent som samaritanere.

Israels hus vendte aldri tilbake til Palestina. Nasjonen ble kjent som «de tapte ti stammer». Det var til dem Jesus sendte de tolv apostler!

Judas hus, som senere ble kalt jøder, ble fortsatt boende i Palestina helt fram til Babylons beleiring, som begynte i 604 f.Kr. Juda ble da bortført til Mesopotamia. Sytti år senere vendte de tilbake til Palestina. I senere historie ble de til vanlig kalt «Israel» fordi de var de eneste etterkommerne etter Jakob — Israel — som nå bodde i Palestina. De ti stammene — Israels hus — forsvant av syne i det land de ble bortført til.

Jesus «kom til sine egne», Judas hus, og «hans egne tok ikke imot ham» (Joh 1,11). Jesus nedstammet fra kong David, som var av Juda stamme. Da hans eget folk, «jødene», forkastet ham, vendte han seg ikke mot hedningene. Det var Paulus som gjorde det.

Jesus sa i stedet til den hedske kvinnen: «Jeg er ikke utsendt til andre enn de fortapte får av Israels hus» (Matt 15,24).

For senere å kunne oppfylle denne guddommelige misjon — for Jesus ble naglet til Golgatas kors for å betale for syndene til hele verden

Jesus befalte disiplene sine å dra til «de tapte får av Israels hus». Skal vi tro at de var lydige mot Jesu påbud? Bildet viser Leonardo da Vincis berømte veggmaleri «Nattverden»

i Rom. Mot slutten av denne toårsperioden, der ingen anklagere hadde meldt seg, ville Paulus ifølge romersk lov automatisk blitt satt fri. Det er her at Lukas på merkelig vis avbryter beretningen om virksomheten til Paulus. Se Ap.gj. 28,31.

Men den tredje oppgaven til Paulus var ennå ikke utført! Jesus hadde valgt Paulus til en trefoldig misjon: «å bære mitt navn fram både for hedningefolk og konger og for Israels barn» (Ap.gj. 9,15). Der ligger svaret. Også han skulle avslutte sin gjerning blant de ti tapte stammer!

Lukas fikk ikke lov av Jesus til å nedskrive i Apostelgjerningene de siste reisene i Paulus' liv. Dette ville avslørt hvor Israels barn befant seg!

Det var ikke i Guds timeplan å gjøre dette kjent på den tid. Men nå, i denne klimaktiske endens tid, er tiden kommet for å rulle til side historiens tåkeslør og vise hvor de tolv apostler virkelig dro.

Tre ord som mangler

La oss gå til Jakobs brev. Til hvem er

blir den riktige endelsen skjødesløst utelatt), slutter alle de nytestamentlige bøker med et *Amen*, bortsett fra tre av dem: Apostelgjerningene, Jakob og 3 Joh. I disse tre brevene, og bare i dem, forekommer ikke ordet *Amen* i den inspirerte greske grunntekst. Det er utelatt med hensikt. Hvorfor?

Hvert manglende *Amen* er et spesielt tegn. Det indikerer at Gud ønsker vi skal forstå at enkelte manglende opplysninger ikke skulle forkynnes for verden før i vår tid, da Evangeliet blir spredt over hele verden som et endelig vitne før avslutningen.

Gud utelot med hensikt fra Apostelgjerningene de avsluttende kapitler av historien til den første sanne menighet. Hvis dette var blitt tatt med, ville identiteten til Israel og hvor de befant seg, blitt åpenbart! Det er en del av Guds plan at Israels hus skulle miste sin identitet og tro de var hedninger.

Hvis Jakobs brev hadde sluttet med den vanlige hilsenen, ville Israels

andre steder i Bibelen. Tiden er nå kommet da denne sammensvergelsen skal avsløres (2 Tess 2), like før Jesus kommer tilbake.

Men la oss vende tilbake til Jakobs brev et øyeblikk.

Striden avslører hvor

Jak 4,1 forteller at at det pågikk stridigheter blant Israels tapte stamdeg, men jeg vil ikke skrive det til deg med penn og blekk» (3 Joh 13). I brevet sitt avslører Johannes en hedensk sammensvergelse. Det var et diabolisk forsøk av Simon Magus og de falske apostlene hans på å vinne kontrollen over Guds sanne menighet og paradere som «kristendom». Gud tillot ikke Johannes å bekjentgjøre i klar tale navnene på lederne av denne sammensvergelsen og den by de virket fra. Dette er grunnen til at Johannes avslutter brevet sitt så brått. Det manglende Amen er et tegn som forteller oss at vi skal lete et annet sted i Bibelen etter svaret. Hvis du har øyne som ser, er svaret beskrevet i Åp. 17, Ap.gj. 8 og mange

Misjonsreisene til apostelen Paulus

andre steder i Bibelen. Tiden er nå kommet da denne sammensvergelsen skal avsløres (2 Tess 2), like før Jesus kommer tilbake.

Men la oss vende tilbake til Jakobs brev et øyeblikk.

Striden avslører hvor

Jakob 4,1 forteller at at det pågikk stridigheter blant Israels tapte stammer. «Hvorfra kommer all ufreden, og hvorfra kommer all striden blant dere?» spør Jakob.

Hva slags strid eller krig var det snakk om? Blant jødene var det ingen stridigheter eller krig før opprøret mot romerne flere år senere.

Disse stridighetene eller krigene identifiserer det tapte Israels hus — de land hvor de tolv apostler dro. Jakob skrev brevet sitt ca. år 60 e.Kr. (Ifølge Josefus led han martyrdøden noen år senere.) Verden hadde for øyeblikket fred, kuert av frykten for romersk militær-intervensjon. Like før år 60 e.Kr. var det bare to steder i verden der det pågikk kriger og stridigheter og kamper blant sivilbefolkningen. Når du oppdager hvilke områder det dreier seg om, vil du også ha lokalisert hvor de ti tapte stammene Jakob skrev til, befant seg. Alt man trenger å gjøre, er å lete i de militære opptegnelser for perioden like før og opp til år 60. Resultatene vil overraske deg! De to landene var De britiske øyer (med ufred og kamper som brøt ut i år 60, da Iceni-stammen under Boudicea

gjorde opprør), samt Parterriket.

Men disse to landene var ikke de eneste stedene Israels hus i eksil dro til. Vi slår opp til 1 Peter.

Hvem skrev Peter til?

Hvem skrev Peter brevene sine til? Her står det: «Peter, Jesu Kristi apostel — til de utvalgte, de som er utlendinger og er spredt omkring i Pontus, Galatia, Kappadokia, Asia og Bitynia» (1 Pet 1,1).

Disse var ikke hedninger. Peter var ikke hedningenes apostel (Gal 2,8). Paulus var det. Peter var «sjefs-apostelen» for de tapte får av Israels hus.

Legg merke til ordet «utlendinger». Det betyr ikke hedninger. Det greske ordet er *parepidemos*, som betyr «en fastboende utlending», bokstavelig talt «en fremmed ved siden av». Det refererer ikke til hedninger, men til ikke-hedninger som bor blant hedninger som fremmede og utlendinger. Abraham var f.eks. en fremmed, en utlending da han bodde blant kanaanitt-hedningene i Palestina.

Peter henvendte seg til deler av de ti tapte stammene som bodde blant hedninger som fremmede og utlendinger. Han skrev ikke i første rekke til jødene. Han ville ikke tiltalt dem som «utlendinger» fordi han selv var jøde.

Legg merke til de områdene Peter nevnte i sitt brev. Kan hende må du se etter i et bibelatlas for å lokalisere

dem. De ligger alle i den nordlige delen av Lilleasia, det som nå er det moderne Tyrkia. Disse områdene lå like vest for Parterriket!

Paulus prekte ikke i disse områdene. Han tilbrakte flere år i den sydlige, eller greske del av Lilleasia. «Men jeg har», sa Paulus, «satt min ære i å forkynne evangeliet der hvor Kristi navn ikke før var nevnt, for at jeg ikke skulle bygge på en grunnvoll andre hadde lagt» (Rom 15,20). Paulus prekte ikke i de områder der Peter og andre av de tolv apostler hadde brakt Evangeliet.

Hvor finner du i Det nye testamente at Paulus prekte i Pontus, Kappadokia eller Bitynia? Disse områdene var forbeholdt Peter og enkelte av de andre tolv.

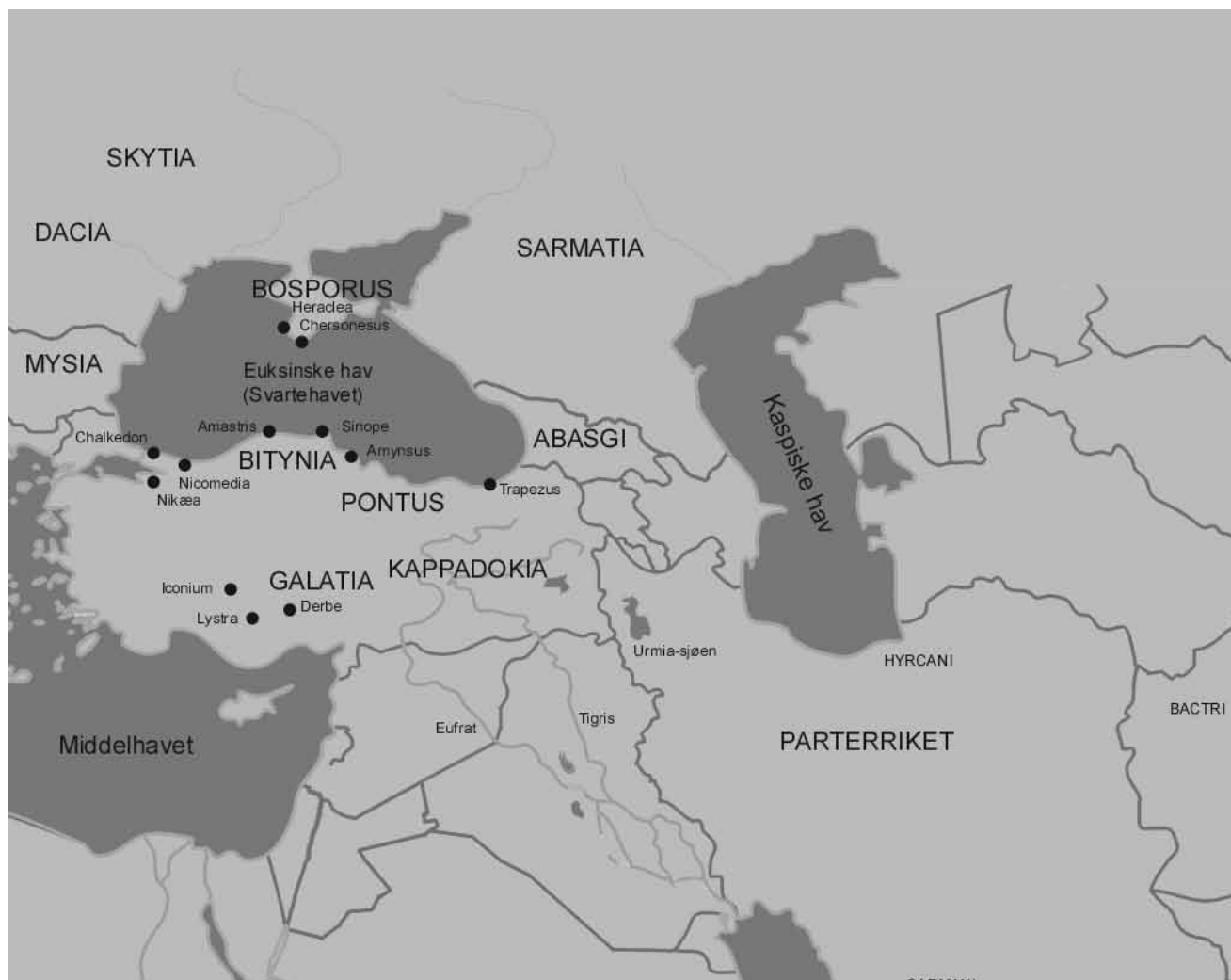
Paulus spredte Evangeliet til Asia-provinsen, men bare til den sydlige del, i distriktene rundt Efesus. Paulus fikk uttrykkelig forbud mot å preke i Mysia, som var den nordlige del av Romerrikets Asia-provins (Ap.gj. 16,6–7). «Da de» — Paulus og hans ledsagere — «var kommet i nærheten av Mysia, prøvde de å dra til Bitynia, men Jesu Ånd gav dem ikke lov. De gikk da forbi Mysia og kom ned til Troas» (Ap.gj. 16,7–8). Dette var de områdene der de tapte får av Israels hus bodde som fremmede og utlendinger blant hedninger.

Under sin første reise prekte Paulus i byene Ikonium, Lystra og Derbe i den sydlige del av Galatia, (Ap.gj. 14). Men ingen steder i Det nye testamente finner du at Paulus prekte i den nordlige del av Galatia, det området Peter omtalte i sitt brev til Israels stammer.

Spor av ti stammer langs Svartehavskysten

Når det gjelder Peters brev, bør du merke deg bevisene for at en del av Israels hus bodde langs Svartehavskysten i den nordlige del av Lilleasia tidlig i nytestamentlig tid.

På Jesu tid var greske skribenter klar over at områdene i den nordlige del av Lilleasia ikke var greske (bortsett fra noen få greske handelsskolonier i havnebyene). Grekerne forteller at nye folkeslag bodde i den

De tolv apostler misjonerte i andre områder enn Paulus. De dro til områder der det ennå var «tapte får av Israels hus»

nordlige del av Lilleasia i nytestamentlig tid. Her kommer en overraskende beretning skrevet av Diodorus av Sicilia: «Mange folk som var beseiret ble flyttet til nye hjem, og to av disse ble til svært store kolonier. Den ene besto av assyrere og ble fjernet til landet mellom Paflagonia og Pontus, og den andre flyttet fra Media og slo seg ned langs Tanais (elven Don i det gamle Skytia — det moderne Ukraina, nord for Svartehavet, i Syd-Russland)». Se Diodorus: Bok 3, s. 43.

Legg merke til områdene disse koloniene kom fra: Assyria og Media. Dette var de områdene dit Israels hus ble ført i fangenskap. «Så ble Israel bortført fra sitt land til Assyria, og der har de vært til denne dag» (2 Kong 17,23). «I Hoseas niende år inntok den assyriske kongen Samaria og bortførte Israel til Assyria. Han

lot dem bo i Halah og ved Habor, en elv i Gosan, og i Medias byer» (2 Kong 17,6).

Israels hus bodde i fangenskap blant assyrerne som fremmede og utlendinger. Da assyrerne senere ble flyttet fra sitt hjemland til det nordlige Lilleasia, dro deler av Israels hus med dem.

Her finner vi beviser fra geografen Strabo. Han kalte kolonistene i det nordlige Lilleasia for «hvite syrere» (12,3,9) i stedet for assyrere. Det var derfor to slags folk: assyrere og «hvite syrere». Hvem var disse folkene som ble kalt «hvite syrere»? Ingen andre enn Israels hus som var blitt ført i assyrisk fangenskap.

«Syria» var det greske navnet på hele den østlige kyststripe langs Middelhavet nord for Judea. Fordi Israels hus bodde i Palestina — etter

greske begreper det sydlige Syria — kalte grekerne dem «hvite syrere». I kontrast holdt de mørkere arameerne til i Syria og har bodd der til denne dag.

Da assyrerne ble tvunget til å emigrere til det nordlige Lilleasia, emigrerte også de tidligere slavene deres, «hvitesyrerne» eller Israels ti stammer, sammen med dem. Vi finner dem ennå der i nytestamentlig tid. Det er til disse folkene — de tapte får av Israels hus — utlendingene blant assyrerne, at Peter skriver sitt første brev (1 Pet 1,1). Kan noe være klarere enn dette? «Sjefsapostelen» til Israels hus skriver til deler av de ti tapte stammer som bodde blant assyrerne — som opprinnelig førte dem i fangenskap!

Vi vil senere oppdage når og hvor disse «tapte fårene» vandret fra Lilleasia til det nordvestlige Europa.

Apostelen Paulus blir fengslet. Utsnitt fra Bassus-sarkofagen

Nå skal vi trekke til side historiens forheng og prøve å finne ut hvor hver av de tolv apostler forkynte. Du vil bli overrasket over resultatet!

Hva greske historikere beretter

Hvorfor har ingen tenkt på dette før? Hvis en mengde grekere i det sydlige Lilleasia ble omvendt til Kristus som følge av virksomheten til Paulus, og en mengde av de ti tapte stammene av Israels hus i det nordlige Lilleasia også ble omvendt på samme tid, burde ikke grekerne da ha etterlatt seg beretninger om hvem av de tolv apostler som brakte Evangeliet dit?

Merk deg også at grekerne ikke

hadde mistet Det nye testamente. De har etterlatt det i arv fra generasjon til generasjon opp gjennom tidene. Er det ikke trolig at de lærde blant grekerne har etterlatt en sann beretning om forkynnelsen til de tolv apostler?

Det er nettopp det de har gjort!

Og likevel er det nesten ingen som har trodd dem!

Det grekerne forteller er ikke hva de fleste venter å høre. Enkelte, som ikke har klart for seg forskjellen mellom Israels hus og Judas hus («jødene»), tror at apostlene utelukkende dro til jødene. Til og med blant dem som er klar over hvor

Israels hus befinner seg i dag, er det ikke alle som forstår at flere av Israels stammer på apostlenes tid ikke befant seg på samme sted den gang som i dag.

De lærde har ofte stusset over den uvanlige informasjon grekerne har nedskrevet. Disse historiske rapportene om apostlene er noe helt annet enn det man finner i den falske, apokryfiske litteratur fra Romerkirkens tidligste tider. I den tidlige middelalder har greske historikere overlatt oss opplysninger som er hentet fra originalskrifter som tydeligvis ikke lenger eksisterer. De hadde informasjon fra førstehånds kilder de lærde ikke har tilgang til nå. Hva forteller disse greske historikerne?

En verdifull informasjonskilde er den greske og latinske *Ecclesiasticae Historiae* av Nicephorus Callistus. En annen, på engelsk, er *Antiquitates Apostolicae* av William Cave.

Vanlig gresk tradisjon hevder at apostlene ikke forlot områdene i Syria-Palestina før de hadde virket i tolv år. Tallet tolv symboliserer en organisert begynnelse. Før disse tolv årene var gått, var en av apostlene allerede død: Jakob, Johannes' bror. Han var blitt halshogd av Herodes (Ap.gj. 12). Men hvor dro de gjenværende apostler?

Simon Peter i England

La oss begynne med Simon Peter. Jesus gjorde Peter til den ledende apostel som skulle koordinere virksomheten. I denne egenskap måtte Peter nødvendigvis reise til langt flere steder enn de han personlig virket i. Spørsmålet er: Hvor tilbrakte han mesteparten av sin tid?

Vi vet at Peter en kortere tid var i Babylon i Mesopotamia. Det var herfra han skrev sine brev til menighetene i Lilleasia (1 Pet 5,13).

Babylon var den større by apostlene i øst virket fra. På samme måte brukte Paulus og andre evangelister under ham Antiokia i Syria som sitt hovedkvarter (Ap.gj. 14,26). Den rekkefølgen Peter i det første verset i sitt første brev oppregner provinsene i Lilleasia — fra øst til vest og tilbake — viser klart at brevet ble sendt fra Babylon i øst, og ikke fra Rom i vest.

Keiser Nero

Rom ble ikke kalt «det moderne Babylon» før Jesus åpenbarte det på et langt senere tidspunkt (Åp. 17), etter Peters død.

Hvor tilbrakte Peter mesteparten av sin tid etter de tolv årene i Palestina?

Den greske historiker Metaphrastes forteller at «Peter ikke bare var i disse vestlige områdene» — det vestlige Middelhav — «men spesielt at han også var der i lang tid.» Her finner vi Peters hovedoppgave i sitt arbeid for de ti tapte stammene. «. . . en lang tid i England, der han omvendte mange nasjoner til troen.» (Se margnoter på s. 45 i *Caves Antiquitates Apostolicae*.)

Peter forkynte evangeliet i England, ikke i Rom. Det sanne evangelium var ikke blitt forkynt offentlig i Rom før Paulus kom dit i år 59 e.Kr. Paulus nevner aldri Peter i sitt brev til brødrene i Rom — de fleste av disse var blitt omvendt på pinsefestens dag i år 30 e.Kr. Ikke engang jødene i Rom hadde hørt Evangeliet bli forkynt før Paulus kom dit.

Her finner vi Lukas' inspirerte beretning om Paulus' ankomst til Rom: «Etter tre dager kalte han [Paulus] sammen de fremste menn blant jødene der i byen» (Ap.gj. 28,17). Og videre: «De sa da til ham: Vi har ikke fått noe brev om deg fra Judea. Heller ikke er det kommet brødre hit som har meldt fra eller sagt noe ondt om deg. Men vi vil gjerne få høre hva du mener, for vi kjenner til at denne sekt over-

alt møter motsigelse. Etter at de da hadde avtalt en dag med ham, kom enda flere til ham i hans herberge. Han la da ut for dem og vitnet om Guds rike, og søkte å overbevise dem om Jesus ut fra Mose lov og profetene, fra tidlig morgen til sen kveld» (Ap.gj. 28,21–23).

Her finner man avgjørende beviser for at jødene i Rom aldri hadde hørt apostelen Peter preke.

Men det hadde vært en «Peter» i Rom — helt fra Claudius Cæsars dager. Denne Peter satt i en framtrædende stilling. Han var den øverste leder for de babylonske mysterier. Embetet hans gikk ut på å være en «peter» — en fortolker, eller en som åpner for hemmeligheter. På babylonsk og på hebraisk betyr peter «en som åpner», derfor blir uttrykket brukt på hebraisk om «førstefødt, en som først åpner morslivet».

Denne Peter i Rom ble også kalt Simon — Simon Magus, trollmannen Simon (Ap.gj. 8). Han var lederen for den sammensvergelse som var klekket ut av prestene i de babylonsk-samaritanske mysterier.

Disse sammensvorne prøvde å bruke Jesu navn som en kappe for sin diabolske religion. De grunnla det som idag paraderer som en falsk «kristen religion» (se 3 Joh.).

Simon Peter, Jesu apostel, befant seg i England, og ikke i Rom. Det var i England han prekte evangeliet om Guds rike. Det faktum at Peter forkynte på De britiske øyer er i seg selv et bevis for at de ti tapte stammer av Israels hus allerede var der. Simon Peter hadde fått i oppdrag å gå til de ti tapte stammer.

Og slående nok begynte større indre kriger å ramme England rundt år 60 e.Kr. Det er dette Jakob advarer mot i sitt brev (kap. 4, vers 1) til de tolv Israels stammer. Kan historien være klarere?

Hvor ble Peter og Paulus gravlagt?

Gjennom flere hundre år har den kristne verden tatt for gitt at Peter og Paulus ble begravet i Rom. Det virker som ingen har tenkt på å utfordre tradisjonen.

Vi vet at Paulus ble brakt til Rom i år 67 e.Kr. Han ble halshogd og

begravd ved veien til Ostia. Men ligger levningene hans fremdeles der?

Den vanlige tradisjon hevder også at apostelen Peter ble brakt til Rom under keiser Neros tid og led martyrdøden omtrent på samme tid.

Det er en rekke gammel litteratur — noe falskt, og noe ekte — som bekrefter at Simon Magus, den falske apostel som paraderte som Peter, også døde i Rom. Spørsmålet er: Hvilken Simon er det som idag ligger begravd under Vatikanet? Foreligger det beviser for at levningene av apostlene Paulus og Peter ble flyttet fra Rom — og hvor i så fall befinner de seg i dag?

Ja.

Det er en bestemt grunn til at Vatikanet har vært så tilbakeholdne med å hevde at graven til apostelen Peter er blitt funnet. De er klar over at det er Simon Magus, den falske Peter, som ligger begravd der, og ikke apostelen Peter. Her er hva som skjedde: I året 656 e.Kr. bestemte pave Vitalian at Den romersk-katolske kirke ikke var interessert i levningene av apostlene Peter og Paulus. Paven beordret derfor levningene sendt til den engelske konge Oswy. Her er en del av pavens brev til kong Oswy:

«Vi har derfor gitt ordre om at de velsignede gavene til de hellige martyrer, det vil si relikviene etter de velsignede apostler Peter og Paulus, samt etter de hellige martyrer Laurentius, Johannes, Paulus, Gregor og Pancratius, skal overlates til dem som frambærer dette brevet, forat de skal overlevere dem til Deres Eksellense» (Bede's *Ecclesiastical History*, bok III, kap. 29).

Kan noe være mer forbløffende? Paven sendte benene til Peter og Paulus (kalt «relikvier» i pavens brev) fra Rom til England — til «Israels land».

Ca. 150 år tidligere tok Constantius av Lyons levningene etter alle apostlene og martyrene fra Gallia og begravde dem i en spesiell grav i St. Albans i England (se *Life of St. Germanus*).

Andreas, hans bror

Etter 449 e.Kr. ble England befolket av flere hundre tusen mennesker som ikke levde der på Peters tid. Historien kaller dem angler og saksere. De kom opprinnelig fra breddene av Svartehavet, der Israels hus hadde oppholdt seg. Rundt år 256 e.Kr. begynte de å vandre fra det nordlige Lilleasia langs breddene av Svartehavet til Den kymbriske halvøy (Danmark) vis a vis England. Det var til forfedrene av disse menneskene Peter skrev sine brev.

Men hvem av de tolv apostler prekte til forfedrene deres, de såkalte «hvite syrere», på den tid de bodde ved Bosporus og ved Svartehavet? Hør på svarene fra de greske historikere:

«I denne inndelingen hadde Andreas Skytia og nabolandene som primært var tildelt ham som hans provins. Først reiste han gjennom Kappadokia, (øvre) Galatia og Bitynia og underviste dem i Jesu tro, og dro hele veien langs Det euksinske hav» — det gamle navn for Svartehavet — «og inn i Skytias ensomhet.»

En av de gamle greske skribenter skisserte disse reisene i detalj, som om Lukas skulle ha skrevet en beretning om de andre apostlene på lik linje med beretningen om Paulus. Andreas «. . .dro deretter til Trapezus, en havneby ved Det euksinske hav, og etter å ha vært mange andre steder kom han til Nikea, der han oppholdt seg i to år og underviste og utførte mirakler med stort hell. Deretter dro han til Nikomedia og Kalkedon. Etter å ha seilt gjennom Propontis kom han via Det euksinske hav til Heraklea [det moderne Sevastopol] og deretter til Amastris. . . .Etter det kom han til Sinope, en by ved det samme havet. . . .Her møtte han sin bror Peter, som han var sammen med i lengre tid. . . .Etter å ha dratt derfra, kom han igjen til Amynsus og deretter. . . .foresto han å vende tilbake til Jerusalem» — hovedmenigheten. «Etter en tid reiste han til landet Abasgi (et land i Kaukasus). . . .Deretter dro han til. . . .den asiatiske del av Skytia, eller Samartia, men fordi han fant

innbyggerne der svært barbariske og vanskelige å ha med å gjøre, var han ikke så lenge der. Bare i Kerson, eller Chersoneos, en stor og folkerik by i Bosporus (denne Bosporus er den moderne Krimhalvøy), oppholdt han seg en tid og underviste dem og stadfestet dem i troen. Deretter gikk

Gamle slottsrुiner ved Sinope ved nordkysten av Tyrkia, med utsikt over Svartehavet

han ombord på et skip og seilte over havet til Sinope, som lå i Paflagonia» (Cave: *Antiquitates Apostolicae*, s. 137–138).

Her ser vi at Andreas prekte i de samme områdene i Lilleasia Paulus ikke dro til. Fra dette området, og fra Skytia nord for Svartehavet vandret forfedrene til skottene og angelsakserne, som vi allerede har sett. De er av Israels hus — ellers måtte Andreas vært ulydig mot sin oppgave!

Og hva med den moderne, skotske tradisjon som går ut på at Andreas prekte til forfedrene deres? Betydningsfullt, faktisk.

Hva med de andre apostlene?

Hvor dro Simon Seloten med Evangeliet? Fra de greske skriftene finner vi reiseruten hans:

Simon «satte kursen mot Egypt, deretter til Kyrene og Afrika. . . .og gjennom Mauretania og hele Libya, der han prekte Evangeliet. . . .Heller ikke kunne det kjølige klimaet sløve hans nidkjærhet eller hindre ham i å seile med det kristne budskap over til De vestlige øyer, helt fram til England. Her forkynte han og utførte mange mirakler.» Nikeforus og Doroteus skrev begge at «han dro til slutt til Britannia (England) og. . . .ble korsfestet. . . .og begravd der» (Cave: *Antiquitates Apostolicae*, s. 203).

Tenk over dette. Her finner vi en

annen av de tolv apostler preke for Israels tapte stammer i England og i vest, Men hva gjorde Simon Seloten i Nordafrika? Befant noen av Israels hus seg der også? Hadde noen flyktet vestover i 721 f.Kr. da Assyria erobret Palestina?

Til dette svarer Geoffrey av Monmouth: «Sakserne. . .dro til afrikarnes konge Gormund på Irland, dit han var kommet med en stor flåte og beseiret folket der. Deretter, ved saksernes forræderi, seilte han med 160 000 afrikanere til England. . . .og ødela, ble det sagt, hele landet med sine utallige tusener av afrikanere» (bok XI, sect. 8,19).

Disse utallige tusener av «afrikanere» var verken negre eller arabere. De var hvite menn — nordiske — som kom fra Nordafrika og Mauretania, der Simon prekte. *The Universal History* (1748, bd. xvii, s. 194) forteller at disse nordiske personene «. . . oppga at forfedrene deres ble drevet ut av Asia av en mektig fiende, og videre inn i Grekenland. Derfra flyktet de videre» til Nordafrika. «Men dette. . . må forstås dithen at det bare dreier seg om de hvite nasjoner som befolket visse deler av det vestlige Barbaria og Numidia.»

Hvilken hvit nasjon ble drevet fra den vestlige del av Vestasia? Israels hus! Og deres mektige fiende? Assyria!

I nesten tre hundre år etter Simon Seloten bodde de i Mauretania. Men de befinner seg ikke i Nordafrika i dag. De kom til England kort etter 449 e.Kr. rundt tiden for den angelsaksiske invasjon.

I år 598 e.Kr., da biskopen av Roma sendte Augustin for å bringe den katolske tro til England, oppdaget han at innbyggerne allerede var bekjennende kristne! Forfedrene deres hadde allerede hørt budskapet fra en av de tolv apostler.

Også Irland

En annen apostel som ble sendt til de tapte får av Israels hus var Jakob, Alfæus' sønn. Enkelte tidlige skribenter har vært litt i villrede, fordi det var to av de tolv apostler som het Jakob. Jakob, Alfæus' sønn, var den

England (Britannia) på apostlenes tid

som forlot Palestina etter de første tolv årene. Virksomheten til denne apostelen blir enkelte ganger tilskrevet Jakob, Johannes' bror. Men sistnevnte var allerede blitt halshogd av Herodes (Ap.gj. 12,2).

Hvor forkynte Jakob, Alfæus' sønn?

«De spanske skribenter er vanligvis enige i at han etter Stefanus' død kom til denne vestlige del av verden, og spesielt til Spania (enkelte tilføyer England og Irland), der han plantet kristendommen» (Cave, s. 148).

Merk deg det. Enda en apostel som ble sendt til de tapte får av Israels hus endte opp på De britiske øyer — På Irland så vel som i England.

I *Evangelical Demonstrations*, bok 3, kap. 7, forteller Eusebius at apostlene «dro over til de såkalte Britiske øyer.» Kan noe være klarere?

Jakob tilbrakte også en tid i Spania. Hvorfor Spania? Fra gammel tid var Spania hovedruten for vandringene fra det østlige Middelhav til De britiske øyer. Irlands gamle kongehus bodde en tid i Spania. Selv

i dag tilhører en viktig del av Den iberiske halvøy — Gibraltar — den av Israels stammer som hadde førstefødselsretten, Manasse — England!

Var Paulus også i England?

Nå skal vi se på enda flere beviser for at apostlene virket for de tapte får av Israels hus på De britiske øyer. Fra et gammelt verk, utgitt av William Camden i 1674, leser vi: «Den sanne kristendom ble tidligst plantet her av Josef av Arimatea, Simon Seloten, Aristobulus, Peter og Paulus, slik det går fram av Doroteus, Theodoretus og Sephronius» (*Remains of Britain*, s. 5).

Paulus er også innbefattet! Hadde Paulus planer om å dra fra Italia til Spania og deretter til England? Her er svaret: «. . vil jeg dra veien om dere til Spania» (Rom 15,28). I sitt brev til korinterne bekrefter Clemens av Roma reisene til Paulus i vest. Men innbefattet det England?

Den greske kirkehistoriker Theodoret har dette å si: «At St. Paulus brakte frelse til øyene som ligger i havet» (bok 1 over Salmene cxvi, s. 870). De britiske øyer!

Men var dette bare å preke for hedningene? Aldeles ikke. Glem ikke at den tredje og siste del av misjonsbefalingen som ble gitt til Paulus, etter at han hadde forkynt Jesus for kongene og herskerne i Rom, var å frambære Jesu navn til «Israels barn» (Ap.gj. 9,15) — de ti tapte stammer. Dette er ikke en profeti om jødene, som Paulus tidligere hadde forkynt for i den greske del av verden i det østlige Middelhav. Dette er en profeti om den oppgaven Paulus hadde på De britiske øyer.

Ved bredden av Det kaspiske hav

Jakob skrev at Israel var «spredt omkring i landene.» Vi har funnet dem i Nordvest-Europa, i Nordafrika, hvorfra de emigrerte til England i det femte århundre e.Kr., og i det nordlige Lilleasia i forbindelse med assyrerne. Rundt år 256 e.Kr. begynte de å vandre fra områdene ved Svartehavet til Danmark, og deretter til De britiske øyer i 449.

Men deler av de ti tapte stammer befant seg også i et annet område bakenfor Romerrikets grenser. Dette området var kjent som Parterriket.

Hvem parterne var, har lenge vært et mysterium. Rundt år 700 f.Kr. dukket

de plutselig opp nær Det kaspiske hav som slaver under assyrerne. «Ifølge Diodorus, som trolig fulgte Ctesias, kom de under medernes herredømme etter først å ha vært underlagt Assyria, og deretter under perserne» (Rawlinson: *Monarchies*, bd. IV, s. 26, sitert fra Diodorus Siculus, ii 2,2;34, 1 og 6).

Rundt 250 f.Kr. kom parterne til makten i områdene langs sørbredden av Det kaspiske hav. Dette var nettopp de områdene Israel var ført i eksil! Det som forbauser historikerne, er at parterne verken var persere, medere, assyrere eller noe annet kjent folkeslag. Selv navnet deres ånder av mystikk — inntil du forstår Bibelen.

Ordet parter betyr «eksil». (Se Rawlinson: *The Sixth Monarchy*, s. 19.) De eneste som befant seg i eksil i dette området var de ti Israels stammer. Parterne innbefattet ingen andre enn de ti tapte stammer som var ført i eksil, og som bodde der fram til 226 e.Kr. Det var da perserne drev dem inn i Europa.

Legg merke til følgende: Jakob adresserte brevet sitt til de tolv Israels stammer som var spredt omkring i landene. Han advarer israelittene om de kriger og stridigheter de førte innenfor egne rekker. Da Jakob skrev dette brevet ca. år 60 e.Kr., var det fred i verden bortsett fra to områder: England og Partia. Det er ingen tvil om at England og Partia besto av israelitter.

Hvilke av de tolv apostler førte Evangeliet til israelittene i Partia?

De greske historikere forteller at Tomas brakte Evangeliet til Partia, etter det Sophronius og andre opplyser, at han prekte Evangeliet til mederne, perserne, karmanerne, hyrcania, baktria og deres naboland» (Cave, s. 189).

Disse fremmede navnene omfatter de områdene vi i dag kjenner som Iran (eller Persia) og Afghanistan. På apostlenes tid var hele dette området underlagt parterne.

Selv om mange israelitter allerede hadde forlatt området, var store mengder tilbake, spredt over de tilstøtende distrikter. De hadde mistet sin identitet og ble kjent under navnene til de distriktene der de levde.

Den jødiske historiker Josefus kjente godt til Partia som et større tilholdssted for de ti stammene. Han sier: «Men hele Israels folk (de ti stammene) ble fortsatt værende i det landet (de vendte ikke tilbake til Palestina). Det er grunnen til at det bare er to stammer i Asia og Europa som er underlagt romerne, mens de ti stammene holder til bakenfor Eufrat til denne tid og er en utallig skare som ikke kan regnes med tall» (*Antiquities of the Jews*, bok xi, kap. v.2).

Der har vi det! Området Tomas reiste til var ifølge Josefus, fylt av store mengder av de ti stammene. Josefus var tydeligvis ikke klar over at mange allerede hadde vandret vestover. Men han

gjør det klart at bare Judas hus vendte tilbake til Palestina. Israels hus var «bakenfor Eufrat til denne tid.»

Partia ble erobret av Persia i 226 e.Kr. Etter å ha blitt drevet ut av Partia, vandret de ti stammene og mederne nord for Svartehavet og inn i Skytia. (Se R.G. Latham: *The Native Races of the Russian Empire*, s. 216). Rundt 256 e.Kr. vandret de ti stammene med sine brødre videre fra Skytia/Lilleasia og inn i Nordvest-Europa. Denne vandringen fant sted på grunn av et samlet romersk angrep i øst. Men angrepet slo tilbake på romerne, for senere samme året brøt horder av israelitter og assyrere gjennom de romerske forsvarsstillingene.

Tomas reiste også til det nordvestlige India, øst for Persia, der de «hvite indere» bodde. Disse «hvite indere» — dvs. hvite mennesker som bodde i India — ble i de senere greske skrifter kalt «naftalitt-hunnere». Er det noen tilknytning til Naftali stamme? I det sjette århundre e.Kr. ble de beseiret og vandret inn i Skandinavia. Skandinavisk arkeologi bekrefter dette.

Ifølge Nikeforus delte Bartolomeus dette store området med Tomas. Bartolomeus tilbrakte også en tid i naboområdet Armenia og deler av øvre Frygia i Lilleasia. I sin historie kaller Nikeforus området for «de vestlige og nordlige deler av Asia», og med dette mente han den øvre del av Lillesia, som i dag er det moderne Tyrkia. Det var til det samme området Andreas bar Evangeliet, og det var også til troende i dette området Peter skrev sine to brev.

Judas, som også ble kalt Libbaeus Thaddæus, virket i Assyria og Mesopotamia. Dette var de områdene der Josefus skrev at de ti stammene bodde. Parterriket, som besto av de ti stammene som hersket over hedninger, omfattet både Assyria og Mesopotamia under mesteparten av nytestamentlig tid. Fra den berømte by Babylon i Mesopotamia ledet Peter virksomheten til alle apostlene i øst (Partia).

Filip virket i Skytia og øvre Asia (dvs. Lilleasia). (Se Cave: *Antiquitates Apostolicæ*, s. 168.) Skytia var navnet på de store steppeområdene nord for Svartehavet og Det kaspiske hav. Det var til dette området at en stor koloni israelitter vandret etter at Det persiske rike falt i 331 f.Kr. Fra Skytia vandret skottene. Ordet «skotte» er avledet av ordet «skyth». Det betyr en innbygger av Skytia. Skottene er en del av Israels hus.

Det er interessant at på keltisk har navnet Skytia den samme betydning som navnet hebreer har på semittiske språk: en migrant eller vandrør!

Hvor dro Matteus?

Metaphrastes forteller at Matteus «...dro først til Partia, og etter å ha lyktes i å plante kristendommen i disse

områdene, dro han til Etiopia, dvs. det asiatiske Etiopia som ligger nær India.»

Gjennom flere hundre år var dette området av Hindu Kush, som grenset til Skytia og Partia, kjent som «Hvite India». Det ligger like øst for det området der assyrerne bosatte de israelittiske fanger. En naturlig befolkningsvekst førte Israels hus til disse sparsomt befolkede områdene. Derfra vandret de videre til nordvest-Europa i det sjette århundre e.Kr., lenge etter apostlenes tid. Dorotheus forteller at Matteus ble begravet i Hierapolis i Partia.

Parterriket var egentlig en løs forening av de ti tapte stammene som bodde i Sentralasia på denne tiden. Perserne drev dem til slutt ut. Der Partia blomstret, blomstret andre nasjoner. Der Partia led nederlag, led andre nasjoner. Glem ikke hva som står i Skriften: «Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne» (1 Mos 12,3).

Etiopiske og greske kilder hevder at Dacia (det moderne Romania) og Macedonia, området nord for Grekenland, var en del av apostelen Matthias' virkeområde. Dacia var den delen av Skytia som lå helt mot vest. Fra Dacia kom normannerne som til slutt slo seg ned i Frankrike og England.

Den franske tradisjon som går ut på at Maria, Jesu mor, reiste til Gallia (det moderne Frankrike) kan tyde på at Johannes virket i Gallia i sine tidligere år. Jesus overlot Maria til Johannes' omsorg. Hun kan ha vært med ham der han virket. Paulus visste at Gallia var et område som var befolket av Israels hus. Han gikk derfor Gallia forbi under sin reise fra Italia til Spania (Rom 15,24.28). En av de tolv må ha vært i Gallia.

Hvor klart er ikke alt dette. Hvordan kan noen misforstå disse tingene? Her finner vi historiske beviser som så avgjort bekrefter identiteten til «Israels hus» og hvor de befinner seg. Ut fra verdslige kilder er Israels identitet et uavhengig og absolutt bevis for hvor de de tolv apostler utførte Guds verk.

FINIS

Ledende astronomer mener at solsystemet har en 10. planet. Denne kloden skal ha en ekstremt lang elliptisk bane, og nærmer seg nå jorda. Dette kan være et varsel om at «Herrens dag» er for hånden

Å. Kaspersen

P Skjebnebringeren Planet X

I Mesopotamiadalen lå sivilisasjonens vugge. Her åpnbarte Gud seg for Abram (senere Abraham) rundt 360 år etter vannflommen. Ur i Kaldea var Sumers stolte by, et blomstrende men avgudsdyrkende kultursamfunn, kjent bl.a. for sine trappepyramider, ziggurater.

Sumererne er også kjent for en rekke interessante leirsylindere og leirtavler. Ifølge eksperter på sumerisk skal de ha hevdet at solsystemet, «mulmul» besto av solen og elleve himmellegemer — månen innbefat-

Ziggurat fra Ur i Kaldea

et — og de hevdet også bestemt at solsystemet hadde en planet, eller himmellegeme nr. 12. Dette skal sumererne ha skildret på sine leirsylindere. Med andre ord: Sumerernes solsystem «mulmul» hadde tolv medlemmer — solen, månen og ti planeter.

Også den gammelbabylonske kosmologi skildret et solsystem bestående av tolv himmellegemer. Dette finner vi f.eks. preget på leirseglet VA/243, som befinner seg i Statsmuseet i Berlin. Interessant nok skildrer dette leirseglet den innbyrdes størrelsen mellom himmellegemene. Seglet viser en for oss ukjent planet som er betydelig større enn jorda, men mindre enn Jupiter eller Saturn. Det viser også en større planet mellom Mars og Jupiter som de kalte «Tiamat».

Det sumerisk/akkadiske skapelsesepos «Enuma Elish» forteller om en inntrenger fra det ytre rom, «Marduk», som kolliderte med «Tiamat» og ødela denne. Det er der asteroidbeltet befinner seg i dag. Dette er noen av restene etter «Tiamat». Eposet viser at «Marduk» er periodisk, dvs. at den vender tilbake med jevne mellomrom. Den må i så fall gå i en svært langstrakt bane rundt vår sol, med en omløpstid som

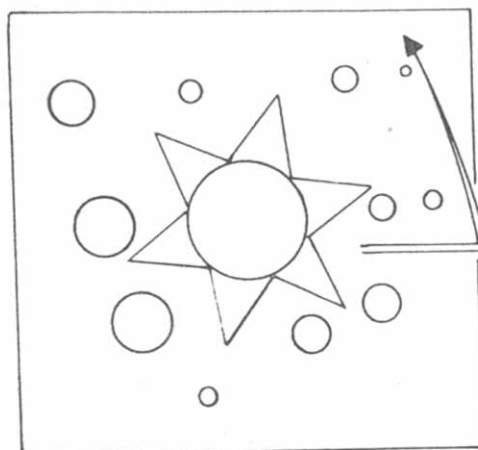

ifølge sumererne kan utledes til 3600 år. Sumererne kalte denne 12. planeten «Nibiru» — den kryssende planet. Grekerne kalte den «Nemesis» (som er navnet på den greske gjengjeldelsesgudinne).

«Nibiru» kan ha vært et fragment fra det interstellare rom, kanskje etter en supernova, som ble fanget inn av vårt solsystem. Den skapte stort kaos, fragmenterte etter alt å dømme en planet utenfor Neptun, der det såkalte Kuiperbeltet nå befinner seg, tippet Uranus over i banen, ødela «Tiamat», som sannsynligvis hadde store mengder vann. Dette vannet kan ha gitt opphavet til de mange kometer som befolker solsystemet. Alle fragmentene etter disse enorme planetariske katastrofene bombarderte både det ytre og det indre solsystem, noe senere fotografier fra romsonder bærer bud om.

Flere sumeriske leirsylindere beskriver en planet med bane som strekker seg langt utenfor solsystemet. Men det pussige ved denne planeten, er at den kommer fra syd og beveger seg i motsatt (retrograd) retning enn de andre planetene. Dette tyder på at den er en inntrenger i solsystemet som er kommet inn fra det ytre rom.

Folkene i oldtiden trodde fast og bestemt at når den 12. planet nærmet seg jorda, sto nye tidsaldre

Øverst ser vi den sumerisk/akkadiske leirtavlen VA/243, og nederst solsystemet slik det blir skildret på disse leirtavlene. Det er 12. himmellegemer i

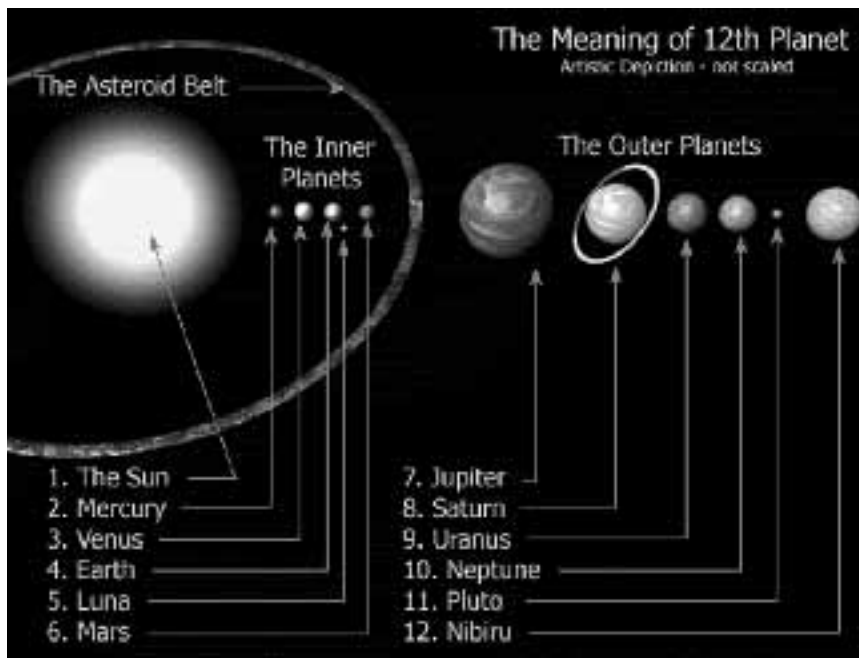
for døra, med store omkalfatringer og forandringer. De mesopotamiske kileskriftene beretter at tilsynekomsten til den 12. planet er forutsigbar, kan beregnes, og er en observerbar begivenhet. Sumererne sa at «den store planet var rødfarget når den viste seg».

Dette er helt i samsvar med hva Bibelen forteller om «Den store dag». Mange steder i profetiene om Herrens dag dukker rødfargen opp i forskjellige sammenheng.

Hva astronomene vet

En britisk astronom har undersøkt 13 kometer med baneanomalier som antakelig skyldes et større himmellegeme utenfor Pluto, og mener at en hittil ukjent og svært stor planet etter alt å dømme går i bane rundt sola.

Tre astrofysikere har tatt til orde

Solsystemet slik sumererne og babylonerne skildret det

for at et større himmellegeme kan befinne seg ytterst i solsystemet. Forskerne John J. Matese, Patrick Whitman og Daniel Whitmire ved universitetet i Louisiana, USA, mener det ikke er umulig at en rekke planetlignende himmellegemer en dag kan føyes til lista over solsystemets hittil ni kjente planeter. De har studert banene til 82 kometer og oppdaget at 25% av disse viser uregelmessighe-

til sola, 150 millioner km. 25 000 AU blir 3700 milliarder km, dvs. $3,7 \cdot 10^{12}$. De postulerer at vårt solsystem i virkeligheten består av to soler: Sentralsolen og en mørk partner ytterst i solsystemet, og at det er den sistnevnte som påvirker banene til så vel kometene som de ytre planeter. (*London Telegraph*, 22. oktober 2002.)

Under overskriften «En komets

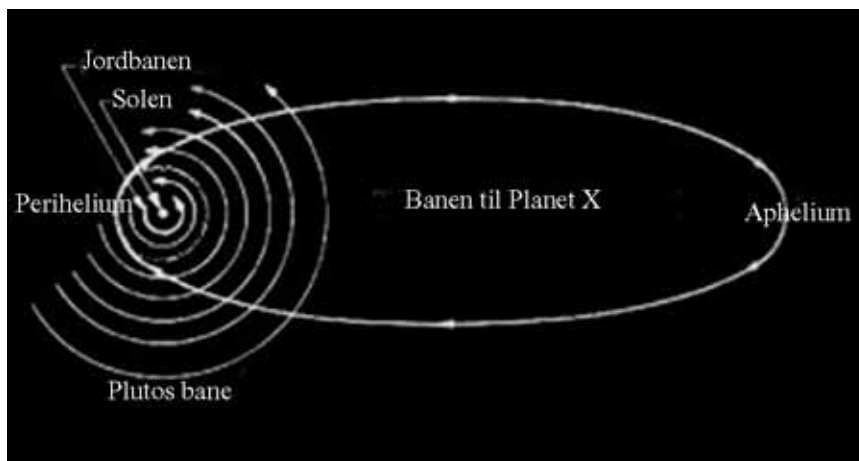
ha vært en del av vårt planetsystem — og det kan fremdeles befinne seg der» (*Science News*, 7. april 2001). Artikkelen viser til et internasjonalt forskerteam av astronomer som har studert banen til en sær komet som ble oppdaget i 2000, komet 2000 CR/105. Kometen har en uvanlig langstrakt bane, og astronomene peker på at dette tyder på at den er kommet under gravitasjonsinnflytelsen til et massivt himmellegeme i solsystemets yttergrenser.

De to kjempeplanetene ytterst i solsystemet, Uranus og Neptun, viser også uregelmessigheter i sine baner. Dr. Thomas C. VanFlandern ved USAs Flåteobservatorium sier at dette kan forklares ved en stor, hittil uoppgdaget planet. VanFlanderns kollega Dr. Robert S. Harrington har beregnet at denne planet nr. 10 — Planet X — er fra to til fem ganger tettere enn jorda og har en elliptisk bane som strekker seg 8 milliarder km utenfor Pluto.

«Bak de fjerneste utkantene av det kjente solsystem er det et eller annet som trekker både på Uranus og Neptun. En gravitasjonskraft forstyrrer hele tiden de to kjempeplanetene og skaper avvik i banene deres. Denne påvirkningen tyder på et stort og hittil uoppgdaget himmellegeme langt borte som kan være den lenge ettersøkte Planet X» (*New York Times*, 19. juni 1982).

I en artikkel i «*The Astronomical Journal*, Vol. 96, nr. 4, oktober 1988, kunne man lese: «Bevegelsene til Uranus og Neptun passer ikke helt inn i den nåværende modell av solsystemet. Pluto kan umulig ha noen synbar virkning på disse to planetene. Det er derfor store muligheter for at det er minst én hittil ukjent planet i vårt solsystem, og det er nå mulig å beregne hvor denne planeten kan befinne seg.»

NASA-forskere melder offisielt at mulighetene så avgjort er til stede for at en planet X lurte ute i solsystemets yttergrenser. Gerry Neugebauer, som er en ledende forsker for IRAS (InfraRed Astronomical Satellite), sier at et himmellegeme på størrelse med planeten Jupiter, og såpass nær jorda at det må regnes

Skisse av banen til Planet X, slik astronomene tenker seg den. Det usikkerhet om banens aphelium (fjerneste punkt fra sola). Tallene varierer fra 50 til 25 000 Astronomiske enheter fra sola. Sikkert er det i hvert fall at banen strekker seg langt

ter i sine baner. De mener at det kan befinne seg en brun dverg der ute i en avstand av 25 000 AU fra sola. AU står for «astronomiske enheter». En AU er middellavstanden fra jorda

merkelige bane tyder på en skjult planet,» kunne man lese følgende: «Langt utenfor solsystemets ni kjente planeter kan et himmellegeme like massiv som Mars engang

Et eller annet forstyrrer banen til kjempeplaneten Neptun. Denne store planeten har en ekvator diameter på 49 500 km. Også Uranus, som er litt større enn Neptun, blir forstyrret i sin bane av et mystisk himmellegeme

som en del av solsystemet, er blitt oppdaget i retning av stjernebildet **Orion**, men at de ikke vet hva det kan være.

Den astronomiske satellitten IRAS detekterte i 1983 varme fra et mystisk himmellegeme i en avstand av 80 milliarder km. Himmelleget er minst på størrelse med Jupiter (som selv har en ekvator diameter på 142 796 km, sammenlignet med jordas 12 740 km). Dette ble rapportert i nyhetsmagasinet *US News & World Report*, 10. sept. 1984.

Det er beregnet at massen til Planet X er 4 ganger jordas, og en densitet over 20 ganger jordas.

Det er selvsagt en del avvik både i disse tallene og avstanden til planet X. Først når banen blir mer kjent, kan tallene korrigeres. Uansett er det snakk om et meget stort himmellegeme med en uvanlig langstrakt bane.

Konsekvenser

Forskerne mener at Planet X eller hva det kan være, vil kunne nærme seg jorda allerede på vårsiden 2003, eller en eller annen gang mellom 2003–2007. Det er selvsagt vanskelig å slå fast et bestemt årstall, men sikkert er det at det er meget nær, nærmere enn vi tror!

• Bizarre værmønstre

Det er stadig flere som hevder at de stadig mer ekstreme værmønstre, økende jordskjelvaktivitet etc. skyldes påvirkninger fra verdensrommet. Enkelte ymter forsiktig at det muligens kan være påvirkninger fra Planet X som forstyrrer solsystemets balanse. Dette er årsaken til den ekstreme seismiske og klimatiske aktivitet den senere tid, blir det hevdet. Dette skal man slett ikke se bort fra. Forskerne er klar over at endringer i jordas magnetfelt kan gi seg utslag i både værmønstre og seismisk aktivitet. Kan det være at alt snakket om «global oppvarming» etc. er en bortforklaring av de virkelige årsaker? Eksempelvis ble byen Manchester i England nylig rammet av ikke mindre enn 15 jordskjelv i løpet av 24 timer. Forskerne betegner dette som «eksepsjonelt, helt uvanlig.» (www.thisislondon.co.uk, 23. oktober 2002.) Slike ting vil bli stadig hyppigere.

• Polskifte

Forskerne sier at påvirkningen av Planet X vil kunne føre til et polskifte på jorda. Faktisk kunne man lese følgende i den engelske avisen *The Guardian*: «Jorda kan være i ferd med å bli snudd opp-ned. Planetens magnetfelt signaliserer at det ønsker å gjøre et kjempesalto slik at den magnetiske nordpol beveger seg mot Antarktis og den magnetiske sydpol går nordover. Kompasser vil peke den gale veien, og trekkfugler, fisker og skilpadder vil bli svært forvirret» (6. juli 2002). Forskerne mener at dette vil skje en eller annen gang innen de neste 2000 årene. Det er ikke spørsmål om det skjer, men når, sier de. Det vil nok skje raskere enn de aner, og begivenheten blir satt i gang av en større, ytre påvirkning.

• Jordrotasjonen

Jordrotasjonen kan bli slakket ned — kan hende den stopper helt noen dager. Forskerne mener at når Planet X passerer mellom jorda og sola, vil jordkloden justere seg etter det meget sterke magnetfeltet til det passerende legemet i stedet for solas magnetfelt, og at dette kan føre til at jordrotasjonen stopper 2–3 dager. NASA-forskerne skal være klar over

at dette kan skje.

Og det har skjedd før. På Josvas tid sto sola og månen stille en hel dag: «På denne dagen da Herren gav amorittene i Israels barns hånd, talte Josva til Herren, han sa så hele Israel hørte det: **Stå stille, sol, i Gibeon, og du måne, i Ajalons dal! Og solen stod stille, og månen ble stående inntil folket hadde fått hevn over sine fiender. Står det ikke skrevet så i «Den rettskafnes bok»: – Solen ble stående midt på himmelen og drygde nesten en hel dag, før den gikk ned»** (Josva 10,12–13).

Vi skal merke oss at en rekke uvanlige hendelser i gammeltestamentlig tid faktisk er profetier om hva som skal skje i de siste dager. Spesielt Josvas bok er et interessant eksempel på dette.

Hør Herrens ord: «For Herren skal reise seg likesom ved Perasimfjellet, **som i dalen ved Gibeon** skal han bli vred. Han gjør sin gjerning, en underlig gjerning. Han utretter sitt arbeid, et uhørt arbeid. Og nå, spott ikke, for at ikke deres bånd skal bli strammet! For om tilintetgjørelse og fast besluttet **straffedom over hele jorden** har jeg hørt fra Herren Herren, hærskares Gud» (Es 28,21–22). Legg merke til at Gud vil utføre en underlig gjerning i **Gibeons dal**. Som vi leste, var det der Josva befalte sola å stå stille.

Profeten Habakkuk sier rett ut at sol og måne skal stå stille i endens tid: «**Sol og måne står stille i sin bolig** for lyset av dine piler, som farer fram, for glansen av ditt lynende spyd» (Hab 3,11). Hele rammen for dette kapitlet er lagt til endens tid. Himmellegemene og naturens krefter er Guds våpen. Kan lyset av Guds «piler» og glansen av hans «lynende spyd» være skinnnet fra et passerende himmellegeme som påvirker jordkloden og stopper rotasjonen en stund, som på Josvas tid? Det er vel ikke snakk om bokstavelige piler og spyd? Profeten sier at sol og måne står stille **på grunn** av de skinnende «piler» og «spyd».

Det er en rekke gamle overleveringer og tradisjoner flere steder i verden som bekrefter Bibelens ord om at sol og måne sto stille en gang

for lenge siden. I de gamle meksikanske Cuauhtitlan-annalene som er skrevet på nahua-språket, fortelles om en kosmisk katastrofe i en fjern fortid, da natten ikke sluttet på lang tid. Den spanske lærde Sahagun som ankom Amerika noen år etter Colombus, og som samlet innfødte tradisjoner, skrev at disse tradisjonene fortalte om en tid da solen bare steg et stykke over horisonten og sto der i lang tid uten å bevege seg, og at også månen sto stille. De innfødte hadde ikke kjennskap til hva som sto i Bibelen. Også de gamle kinesiske bambusbøkene forteller om en slik hendelse.

Dette vil skje igjen i endens tid, og tiden er nær!

• Jordskorpa

Gravitasjonspåvirkningen fra Planet X, vil skape store spenninger i jordskorpa, noe som vil føre til stor vulkansk aktivitet og jordskjelvhyp-pighet. På grunn av den store vulkanismen vil jorda kunne bli delvis formørket i flere måneder.

• Meteorregn

I kjølvannet av Planet X vil det følge store mengder avfallsmateriale i form av støv og stein. Jorda kan dermed bli utsatt for et meteorregn.

Sumererne hevdet at «Nibiru» var rødfarget da den viste seg. Det spekuleres i om dette himmellegemet

drar med seg store mengder jernstøv (oksyder) som gir denne rødfargen, og som også kan farge vannet blodrødt. Den første basun i Åpenbaringen omtaler «hagl og ild, blandet med blod,» som blir «kastet ned på jorden.» Sikkert ikke bokstavelig blod, men noe som lignet sterkt.

Alt dette lyder svært likt beskrivelsene av virkningene etter de fire første basuner i Åpenbaringsboken. Disse beskriver store naturkatastrofer i endens tid som et varsel om Herrens komme, og da spesielt de fire første basuner: «Og de sju engler som hadde de sju basuner, gjorde seg klar til å blåse. Den første engelen blåste i basunen, og det kom hagl og ild, blandet med blod, og det ble kastet ned på jorden. Tredjedelen av jorden ble oppbrent, og tredjedelen av trærne ble oppbrent, og alt grønt gress ble oppbrent. Den andre engelen blåste i basunen, og noe som lignet et stort, brennende fjell ble kastet i havet. Og tredjedelen av havet ble til blod. Og tredjedelen av de levende skapninger i havet døde, og tredjedelen av skipene ble ødelagt. Den tredje engelen blåste i basunen, og en stor stjerne falt ned fra himmelen, flammende som en fakkell, og den falt på tredjedelen av elvene og på vannkildene. Stjernens navn var Malurt, og tredjedelen av

vannet ble til malurt. Og mange mennesker døde av vannet fordi det var blitt forgiftet. Den fjerde engelen blåste i basunen, og tredjedelen av solen ble slått, og tredjedelen av månen og tredjedelen av stjernene, for at tredjedelen av dem skulle bli formørket, og tredjedelen av dagen miste sitt lys, og natten likeså» (Åp 8,6–12).

Profeten Esaias

Profeten Esaias uttalte i profetisk henrykkelse: «Se, Herren tømmer jorden og legger den øde. Han **snur opp-ned på dens overflate** og sprer dem som bor på den. . . . Det skal skje at den som flykter for den grufulle larm, skal falle i graven. Og den som kommer opp av graven, skal fanges i garnet. For slusene i det høye er åpnet, og jordens grunnvoller skjelver. Jorden brister, ja, den brister. Jorden revner, ja, den revner. Jorden rystes, ja, den rystes. Jorden skal rave som en drukken mann og svinge hit og dit som en vakthytte. Dens misgjerning skal tynge på den, den skal falle og ikke reise seg mer. (Es 24,1.18–20).

Dette beskriver på en slående måte virkningene av et passerende himmellegeme. En Allmektig Gud klarer nok dette på egen hånd, men han har alltid brukt naturens krefter som sine redskaper. Det vil han også gjøre i endens tid. Legg merke til hva som står: «Han snur opp-ned på dens [jordas] overflate.» Forskerne sier at jordas overflate vil gjennomgå store forandringer på grunn av forkastninger etter påvirkningen av «Planet X».

Gud sier til Job i hans store prøvelser: «Har du vært i forrådskamrene for snøen? Har du sett forrådshusene for hagl, det som jeg har oppspart til trengselens tid, til kampens og krigens dag?» (Job 38,22–23.) Under den første basun kommer det «hagl og ild» ned på jorda, og under den syvende plage faller haglsteiner på femti kilo ned på jorda i forbindelse med globalt jordskjelv uten sidestykke i historien (Åp. 16,18–21).

Alt dette beskriver store globale katastrofer, og årsaken er utvilsomt et passerende himmellegeme. Det samme skjedde under vannflommen, det samme skjedde under Israels utgang fra Egypt, det samme skjedde under Josvas lange dag, det samme skjedde under Israels

konge Esekias, og det samme vil skje igjen i endens tid, vår egen tid. Dette er ikke mine ord, det er Bibelens ord. Det er Herrens tale til den siste generasjon. Jordkloden står foran en stor katastrofe. Dette er Guds ufravikelige ord! Hvem gir akt på det! Selv vantro forskere som ikke tror på Gud og hans Ord sier at noe stort er i ferd med å skje. Men de ser begivenhetene fra en helt annen vinkling.

Og det er ting som tyder på at de vet langt mer enn de vil ut med.

Fakta

Det er mange spekulasjoner, løgner og villedende opplysninger omkring Planet X, og dette vil øke etter hvert som himmellegemet nærmer seg. Det er de som har mest å tape på at sannheten kommer for dagen, som via sin kontroll av media sprer de fleste villedende opplysninger. Det er finansverdens gangstere som av frykt for økonomiske kollaps bidrar til å holde sannheten skjult.

Men bak alle bortforklaringer og villedende opplysninger er det noen nakne fakta som ikke kan forbigås, og det er disse vi må forholde oss til. Jeg kan ikke sette noen eksakt dato for en passering av Planet X, eller hva man ønsker å kalle den, men jeg vet ut fra Bibelen at disse tingene vil skje. Derfor våger jeg ikke å forholde meg taus. Uttrykket «dommedagsprofet» har dårlig klang i disse dager på grunn av ytterliggående, fanatiske grupper og deres ekstreme forkynnelse. Gruppene forsvant, og ulven uteble. Det er slike falske rop om «ulv, ulv» Satan setter i gang for bringe i vanry de som har et sant bibelsk budskap å frambringe. Patriarken Noah ble på sin tid regnet som «dommedagsprofet», men han hadde et «dommedagsbudskap» fra Gud, og «ulven» uteble ikke.

Vi skal se på noen ugjendrivelige fakta i forbindelse med «Planet X». Ut fra alle spekulasjoner og villedende informasjon kan vi sile ut følgende:

1. Både sumererne og babylonerne regnet tolv himmellegemer i solsystemet.

2. Astronomene er klar over at det eksisterer et stort, uidentifisert himmellegeme i solsystemet. De vet bestemt at dette er tilfelle.

3. Forstyrrelser i kometbanene peker i retning av et hittil uidentifisert himmellegeme i solsystemets ytterkanter.

4. Dette himmellegemet har en masse som er betydelig større enn jordas, og har en langstrakt, elliptisk bane som strekker seg et godt stykke utenfor Pluto.

5. Himmellegemet er periodisk, og vender tilbake med jevne mellomrom.

6. Alt tyder på at det vil komme inn i det indre solsystem i nær framtid.

7. Et slikt møte vil få store conse-

kvenser for jordkloden.

8. Bibelen beskriver i klare ordelag en stor katastrofe som skal ramme jorda i endens tid, like før Jesu annet komme. Les igjen profeten Esaia, 24,1.18–20 og Habakkuk 3,11. Les også Joel kap. 3. Guds ord er meget bestemt på dette punktet. Det vil skje, og et passerende himmellegeme er med stor sannsynlighet den medvirkende årsak. Det er i dette lyset vi må betrakte «Planet X».

Noe å tenke på

Går vi bare tredve år tilbake i tiden, var det ikke snakk om disse tingene i det hele tatt, eller svært lite. Det er først de senere årene at astronomene i stadig sterkere grad er blitt oppmerksomme på farene ved et asteroidnedslag på jorda og andre uvelkomne inntrengere fra verdensrommet. Den ene artikkelen etter den andre om dette emnet har funnet veien inn i tunge vitenskapelige tidskrifter, og det er nedsatt komiteer som skal se nærmere på den truende fare. Og i tillegg er nå astronomene blitt oppmerksom på et stort, uidentifisert himmellegeme som kan skape problemer for jordkloden ved en eventuell passering. Konsekvensene i den forbindelse samsvarer med hva Bibelen kan fortelle.

Det er mange opplyste personer som hevder bestemt at forskerne vet mer om disse tingene enn de vil offentliggjøre.

At nettopp slike ting får oppmerksomhet nå, kan tas som et tegn på at Gud prøver å advare mot det som skal skje. Selv «steinene skal rope», sa Jesus. Og det er igjen et tegn på et enden er nær! Den senere tid har det vært mange nærpasseringer av asteroider som med et nødrep har unngått å treffe jorda. Det blir stadig flere, og de blir stadig mer nærgående. Hvor lenge vil det vare før katastrofen er et faktum?

Ikke før de 144 000 er beseglet, tydeligvis. De fire krigsvindene og de syv basuner blir holdt i sjakk til denne spesielle gruppen er beseglet med Guds segl. Når det er skjedd, bryter katastrofene og krigsvindene løs med et raseri som mangler sidestykke siden vannflommen. Les Åpenbaringen kap. 7–9.

Det lukter krig overalt, men det er noe som holder krigsvindene i sjakk. Kan det være beseglingen av

de 144 000 som nå pågår?

Det er en ytterst alvorlig tid vi lever i, og vår eneste trygghet er Jesus Kristus og hans frelse.

FINIS

I det redaksjonen er i ferd med å bli avsluttet for denne utgaven av innsyn har det vært ikke mindre enn ti jordskjelv på bare fire dager (2. – 5. november) med styrke på over 5.0. Det kraftigste skjedde i Alaska den 3. nov., med styrke på 7,9. I Japan var det to skjelv på 5,6 og 6,5, på Sumatra (7,7), Acension (7,5), Malaysia (7,1). Det var jordskjelv i Mexico (5.0) og Tanzania (styrke ukjent). I Italia var det flere sterke jordskjelv i begynnelsen av november; disse vekket vulkanen Etna til liv. I Ecuador var det et kraftig vulkanutbrudd som spredte en hvit aske over hovedstaden Quito. I Pakistan var det et kraftig skjelv (5,6) som også vekket en vulkan til liv, og på Hawaii er det meldt om en vulkan som er i ferd med å bryte ut. Alt dette i løpet av bare fire dager!

I den engelske byen Manchester var det den 22. oktober 15 jordskjelv i løpet av 24 timer med styrker på mellom 2,9 og 3,9.

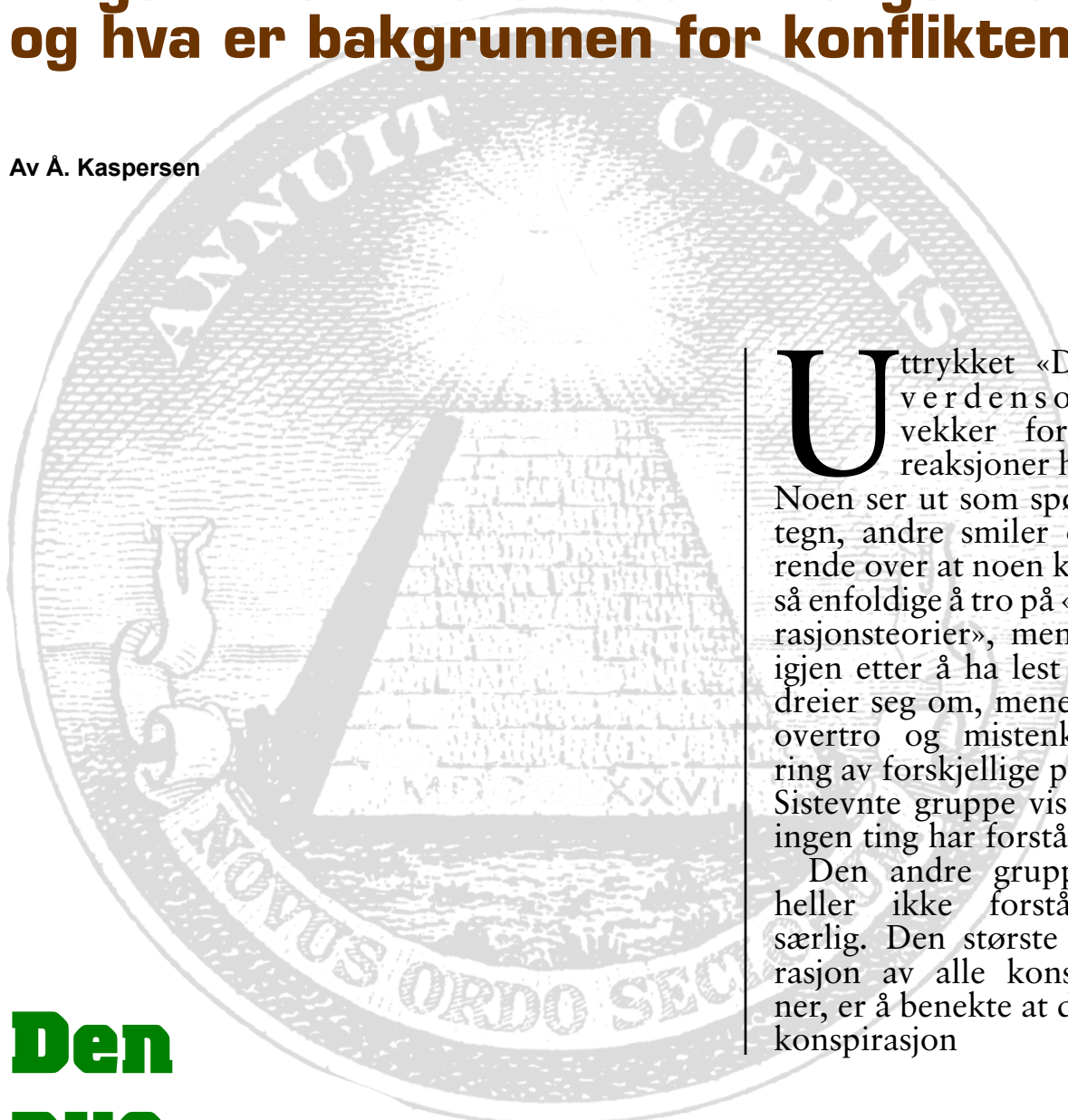
En statistikk fra fra USGS (Det amerikanske infocenter for jordskjelv) viser at i perioden 4. oktober 02 til 4. november 02 var det hele 108 jordskjelv rundt om i verden med en styrke på over 5,0 på Richters skala.

Dette er helt eksepsjonelt. Kan det skyldes ytre påvirkninger (Nibiru)? Det har vært flere nærpasseringer av asteroider, det ligger krig i lufta og verdensøkonomien raser nedover.

Tidens tegn er overalt, og bør vekke sløve sanser til liv!

Midtøsten er en potensiell bombe som kan detonere når som helst. Situasjonen blir stadig verre, og kan ende med storkonflikt som kan få globale ringvirkninger. Men hva er det virkelige målet, og hva er bakgrunnen for konflikten?

Av Å. Kaspersen

Uttrykket «Den nye verdensorden» vekker forskjellige reaksjoner hos folk.

Noen ser ut som spørsmålstegn, andre smiler overbærende over at noen kan være så enfoldige å tro på «konspirasjonsteorier», mens andre igjen etter å ha lest hva det dreier seg om, mener det er overtro og mistenkeliggjøring av forskjellige personer. Sisteavnte gruppe viser at de ingen ting har forstått.

Den andre gruppen har heller ikke forstått noe særlig. Den største konspirasjon av alle konspirasjoner, er å benekte at det er en konspirasjon

Den nye verdensorden

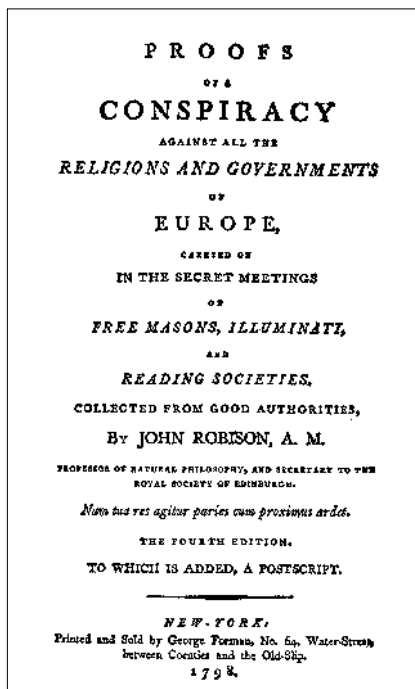
Den nye verdensorden er definitivt ingen ting å smile overbærende av. Det er et satanisk program som går ut på å slavebinde menneskene og bringe dem til total underkastelse av en verdensdiktator under et verdensherredømme. Den nye verdensorden er kort og godt Antikristens rike som beskrevet i Daniel 7 og Åpenbaringen 13, en tid av jordas historie som bringer «... en trengsel så stor som det ikke har vært fra verdens begynnelse til nå, og heller ikke mer skal bli!» (Matt 24,21.) De krefter som vil skape dette terrorveldet er ingen ting å smile overbærende av! Det er disse kreftene vi skal se litt nærmere på.

De som har de nødvendige bakgrunnskunnskaper og følger med i hva som skjer i verden ser at brikker i dette spillet faller på plass den ene etter den andre. Bibelen forteller i klartekst at en forfølgende verdensmakt kommer på arenaen i tiden like før Jesu gjenkomst (antikristens rike), og det er **overmåte viktig** å forstå hvordan denne verdensmakten oppstår, og hvordan den manifesterer seg. Vi må forstå begivenhetene på verdensskueplassen og hvor de hører hjemme i Bibels profetier. Dette er **overmåte viktig** for at vi ikke skal bli ført bak lyset og bedratt.

Begivenhetene på verdensarenaen skjer ikke spontant og tilfeldig. Det kan man heller ikke forvente når «denne verdens fyrste» har styringen så langt Gud tillater. Lucifer kommer tross alt fra himmelen, der det hersker en fullkommen orden. Han driver ikke sin virksomhet i hytt og vær, men har orden på sakene. Han har en plan, et mål, og det krever orden.

Den engelske professor John Robison utga en bok i 1798 under tittelen «*Proofs of a Conspiracy*», der han avslørte illuministenes spill i kampen om verdensherredømmet. Robison var selv med i Illuminatiordenen, men brøt med den etter å ha gjennomskuet de virkelige hensiktene. Dette er ikke fantasi og løgn, men veldokumenterte fakta, enten man liker det eller ikke.

Den tidligere britiske statsmi-

Tittelbladet til John Robisons bok fra 1798, der han avslører spillet om Den nye verdensorden

nister Benjamin Disraeli (d'Israeli) skrev i sin bok *Coningsby* (1844), idet han legger ordene i munnen på en av bokens hovedpersoner: «Så du ser, min kjære Coningsby, verden blir styrt av ganske andre personer enn

Benjamin Disraeli

de som ikke befinner seg bak kulisene forestiller seg» (s. 249–252). Den tidligere amerikanske president Franklin D. Roosevelt (Rosenfeldt) uttalte: «I politikken skjer ingen ting tilfeldig. Hvis det skjer, kan du være

trygg for at det ble planlagt nettopp slik». Og den berømte historiker Arnold Toynbee uttalte under en tale i København i juni 1931 at «For tiden arbeider vi i all stillhet, og med all vår makt for å rive denne mystiske kraft som kalles suverenitet ut av hendene på de lokale statsnasjoner i verden.» Spørsmålet er: Hvem er «vi»?

Den tidligere formann for den meget innflytelsesrike organisa-

Arnold Toynbee

sjon «Council of Foreign Relations» (CFR) i USA, John McCloy sier: «Bevegelsen for en verdensregjering er veldokumentert, men ved slutten av det tyvende århundre ligner den ikke på en tradisjonell sammensvergelse [konspirasjon] i den vanlige betydning av ordet, der man tenker på en hemmelig kabal av onde menn som møtes i all hemmelighet bak lukkede dører. Det er heller et nettverk av likesinnede personer i høye stillinger som arbeider for et felles mål» (sitert i Ted Flynn: *Hope of the Wicked*, s. 3. Uthevelser tilføyd). Det skal nevnes at et betydelig antall amerikanske regjeringsmedlemmer gjennom årene er blitt plukket ut nettopp fra CFR.

Alle disse uttalelsene stammer fra berømte politikere, insidere og velinformerte personer i høye stillinger. Påstandene er ikke grepet ut av løse luften, og har ingen ting med «overtro» å gjøre. Disse personer visste

definitivt hva de snakket om, som de insidere de var.

Hva er dette annet enn konspirasjon av skyggeregjeringer («vi» og «ganske andre personer») som arbeider bak kulissene? De som ler av dette, eller rister overbærende på hodet, har forsømt å gjøre hjemmeleksa si. Veldokumenterte opplysninger fra informerte personer skal behandles som sådanne og ikke som «overtro og løgn». Sier ikke insidieren John McCloy at bevegelsen for en verdensregjering er **veldokumentert**? Men av innlysende grunner er ikke dokumentasjonen alltid så lett tilgjengelig. Man skal vite hvor man kan få tak i den.

I denne artikkelen skal vi se nærmere på situasjonen i Midtøsten, og det spill som foregår der nede. En større krig i Midtøsten ble planlagt for over 130 år siden, og denne brikken er også i ferd med å falle på plass.

Albert Pike planla tre verdenskriger

Albert Pike

Arkitektene bak «Novus Ordo Seclorum», som fritt oversatt betyr «Den nye verdensorden», har en mønsterplan. Bak denne står selve Satan, som er mesterhjernen og den drivende kraft i kampen om verdensherredømmet. Det er svært få outsiders som kjenner dybdene i disse planene, som artikkelforfatteren har gått etter i sømmene i mange år.

Den 15. august 1871 skrev den amerikanske frimurerlederen Albert

Giuseppe Mazzini

Pike, 33°, et brev til sin italienske kollega, revolusjonslederen Giuseppe Mazzini, 33°. Mazzini ble lederen for Illuminati-ordenen, som ble grunnlagt av Adam Weishaupt den 1. mai 1776. Dette har jeg behandlet mer utførlig i innsyn 1-01, og vil derfor ikke gå nærmere inn på det her. Albert Pike var i mange år den øverste leder for den skotske gren (Scottish Rite) av frimurerordenen. Han var også satanist som deltok i okkulte ritualer, og skal etter sigende hatt en amulett han brukte for å påkalle Lucifer, som han stadig kommuniserte med gjenneom ritualene og seansene. Albert Pike var også Stormester for den okkulte eller luciferianske Palladium-ordenen. Denne okkulte ordenen oppsto som del av de egyptiske mysterier i oldtiden, og den okkulte filosof Pythagoras brakte den til Grekenland (Albert G. Mackey, 33°: *Encyclopedia of Freemasonry*, Vol. 2, art. «Palladian Rite»). Det er svært viktig å forstå at de fleste amerikanske presidenter, og svært mange av de viktigste verdensledere har vært, og er medlemmer av hemmelige ordener.

Albert Pike var ganske fascinert av tanken om et verdensherredømme. Han ble i 1859 utpekt til å lede Illuminatis aktiviteter i USA. Som de fleste ledende okkultister og New Age-skribenter, hadde også Pike en «åndelig veileder» som skiserte for ham hvordan verdensherredømmet kunne bli en realitet.

Som nevnt, skrev Albert Pike et brev til sin kollega Giuseppe Mazzini den 15. august. 1871. Innholdet i dette brevet var basert på et demonisk «syn», og havnet senere i British Museum, der det lå utstilt en tid. I brevet skisserte Pike planene for tre verdenskriger, og hvordan disse tre krigene var viktige milepæler i kampen om verdensherredømmet.

To av krigene er nå historie, og man kan undre seg over hvor nøyaktig disse krigene, og utfallet av dem, samstemmer med brevet fra 1871.

De to første krigene ble behandlet nærmere i innsyn 1-01, og vil derfor bare bli kort omtalt.

«Den første verdenkrig må settes i gang for at Illuminati skal kunne styrte tsarens makt i Russland, og gjøre landet til en høyborg for ateistisk kommunisme. Motsetningene som Illuminatis agenter skaper mellom det engelske og det tyske rike vil bli brukt som middel til å skape denne krigen. Ved slutten av krigen vil kommunismen bli opprettet og benyttet for å ødelegge andre styresmakter og svekke religionene» (Pike, brev fra 1871).

«Den andre verdenskrigen må brygges sammen ved å dra fordel av motsetningene mellom fascistene og de politiske sionister. Krigen må føres på en slik måte at den ødelegger nazismen og styrker den politiske sionisme så mye at den kan opprette en suveren israelsk stat i Palestina. Under denne andre verdenskrigen må den internasjonale kommunisme bli sterk nok til å balansere kristenheten, som blir holdt i sjakk til tiden kommer da vi vil trenge den for den avsluttende, sosiale kataklysmen» (Pike, brev fra 1871).

«Den tredje verdenskrigen må brygges sammen ved å utnytte motsetningene som Illuminatis agenter skaper mellom de politiske sionister og lederne i den islamske verden. Denne krigen må føres slik at Islam [den muslimske araberverden] og den politiske sionisme ødelegger hverandre gjensidig. I mellomtiden vil de andre nasjonene, som enda en gang blir splittet over denne saken, bli tvunget til å kjempe til de er fullstendig utmattet både fysisk,

moralsk, åndelig og økonomisk. . .

Vi skal slippe løs nihilistene og ateistene, og vi vil provosere fram en formidabel sosial kataklysm som i all sin redsel vil vise verden virkningene av den absolutte ateisme, opphavet til all grusomhet og det blodigste opprør. Da vil menneskene, som overalt blir tvunget til å forsvare seg mot den revolusjonære minoritet, utslette disse ødeleggere av all sivilisasjon. Mengden er nå desillusjonert med hensyn til kristendommen, og dens deistiske ånder vil fra denne stund drive uten kart og kompass. De ivrer etter et ideal, men vet ikke hvor de skal rette sin tilbedelse. De vil da motta det sanne lys gjennom den universelle manifestasjon av **den rene luciferianske doktrine som endelig blir brakt fram i offentlighetens lys**. Denne manifestasjon vil bli konsekvensene av den generelle, reaksjonære bevegelse som følger etter at kristenhetene og ateismen er ødelagt — begge beseiret og utslettet på samme tid» (Pike, brev fra 1871. Uthevelser tilføyd).

Vi skal merke oss at Albert Pike ikke regner med en Gud i himmelen som har den endelige styring av verden, og himmelens Gud tillater ikke «denne verdens gud» å drive sitt spill utenfor den rammen Gud har stilt opp. Men i endens tid, dvs. i trengselstiden, får «denne verdens fyrste» praktisk talt frie tøyler.

Vi skal også merke oss utfallet av de to foregående kriger. Begge krigene ble brygget sammen i tråd med planene til Albert Pike, og utfallet av krigene var også i samsvar med de samme planene. Dette skulle være bevis nok for at de ikke var styrt av tilfeldigheter, men etter en bestemt plan, med et bestemt mål for øye, og at de som laget planene hadde stor makt og innflytelse. Vi husker Benjamin Disraelis ord, sitert overfor. **At begivenheter på verdensarenaen faktisk skjer i samsvar med visse planer, forteller at planleggerne er de egentlige maktfaktorer som sitter og trekker i trådene.** Vi du vite hvem som styrer verden er det nok å vite hvem som —

1. Styrer pengesystemet/økon-

mien (de som styrer pengene styrer politikken). Som pengebaronen Amschel Mayer Rothschild sa i sin tid: «Gi meg bare makt til å trykke penger, så er det meg likegyldig hvem som utformer politikken».

2. Styrer massemediene (de som styrer massemediene styrer folkeopinionen, og folkeopinionen i et «demokratisk» samfunn «styrer» igjen politikken via frie valg — i hvert fall teoretisk, men dette er en annen historie).

Politisk sionisme

Det er begivenhetene i Midtøsten som er fokuseringspunktet i denne artikkelen, og vi skal merke oss hva som er **nøkkelen** i planene om en tredje verdenskrig: «Den tredje verdenskrigen må brygges sammen ved å utnytte motsetningene som **Illuminatis agenter skaper mellom de politiske sionister og lederne i den islamske verden.**» Glem ikke at de to foregående verdenskriger ble ført i samsvar med mønsterplanen, og at utfallet av krigene også var i samsvar med de samme planene. Viktig er det også å vite at verdenslederne på den tid — som i dag — var medlemmer av hemmelige ordener.

Moses Hess

Det var ingen naturlige motsetninger mellom «politiske sionister» og den islamske verden i Midtøsten. Derfor var det nødvendig å skape slike motsetninger for å danne grobunn for den tredje verdenskrig. Dette er et kjernepunkt.

Theodor Herzl, sionismens far

Brevet fra Albert Pike ble skrevet i 1871. Den politiske sionisme ble skapt på 1800-tallet og kulminerte med opprettelsen av staten Israel i 1948. Og her kommer bakgrunnsopplysningene.

• Moses Hess

Historikerne er stort sett enige i at det var den tyske journalist og sosialist Moses Hess (1812–75) som kom med det første opprop for politisk sionisme i sin bok *Rom und Jerusalem* (1862). Moses Hess var en venn av Karl Marx (Mordechai Levi), og øvde stor innflytelse over denne.

Selve uttrykket «Sionisme» stammer fra Nathan Birnbaum (Mathias Acher) som lanserte uttrykket i 1886.

• Theodor Herzl

Theodor Herzl (1860–1904) regnes som selve opphavsmannen, eller «far» til den organiserte, politiske sionisme. Herzl slo an tonen da han i 1896 utga boken *Der Judenstaat*. I denne boken skisserer Herzl den første mønsterplan for en ny jødisk nasjon. Blant annet påpeker han nødvendigheten av å skape motsetninger mellom araberne og de ledende europeiske nasjoner. En ny europeisk krig, sier han, vil være

Chaim Weizmann var en stor bidragsyter til sionismens sak

av **aller største betydning for sionistenes sak**. Denne nye, planlagte og styrte krigen (krig 2 i brevet fra Pike) brøt ut i 1914. Det neste skrittet var å sammenkalle den første organiserte sionistkongress (Basel, 1897), der planene for å skape en jødestat i Palestina ble trukket opp. Under denne kongressen ble Den sionistiske verdensorganisasjon (WZO) født, med Herzl som formann. I sine dagbøker skrev han: «I dag har jeg skapt den jødiske stat».

Herzl prøvde senere å bestikke den tyrkiske sultan til å selge innvandringsrettigheter for jødene til Palestina, men uten hell.

• Chaim Weizmann

Etter at Theodor Herzl døde i 1904, ble den politiske sionisme ført videre av en russisk kjemiker, Dr. Chaim Weizmann (1874–1952). Weizmann emigrerte til England i 1904 der han arbeidet aktivt for sionismens sak. I 1906 fikk han via en felles venn arrangert et møte med den framtreddende engelske politiker og tidligere statsminister Arthur James Balfour, som han fikk vunnet for sin sak. Han påvirket også andre ledende engelske politikere til å se med velvilje på sionismen. Balfour ble utenriksminister fra 1916–19, og undertegnet den såkalte Balfourerklæringen. Mer om denne senere. En av Weizmanns store oppgaver var å skape det inntrykk blant ledende engelske politikere at praktisk talt alle jøder sto bak sionistbevegelsen, noe som langt fra var tilfelle.

Chaim Weizmann ble for øvrig president for Den sionistiske ver-

densorganisasjon 1920–31 og 1935–46. Han ble også Israels første president 1949–52.

• Første verdenskrig

Det var Første verdenskrig som førte sionistbevegelsen et langt skritt framover med tanke på opprettelsen av en sioniststat i Palestina. I British Museum befinner det seg et dokument med tittelen «Origin of the Balfour Declaration — Dr. Weizmann's Contribution». Dokumentet er skrevet av en prominent engelskmann, James A. Malcolm, som hadde kontakter på høyeste plan i engelsk politikk. En av disse kontaktene på det aktuelle tidspunkt var visekrigsministeren Sir Mark Sykes, som selv hadde kontakter på toppnivå. I det nevnte dokument går det fram at James A. Malcolm, som var svært opptatt av sionistbevegelsen, lanserte et forslag til Sir Mark Sykes om å gi et løfte til sionistbevegelsen om å gi dem Palestina mot at sionistene øvde sin store innflytelse til å få USA med i krigen, som England var i ferd

Arthur James Balfour bidro til Balfourerklæringen med sin underskrift

med å tape. Dette var i 1916. Sykes ble interessert, og diskuterte saken med den innflytelsesrike Lord Alfred Milner, som også var medlem av Det engelske krigsministerium.

Den eneste måten å få dette til på, var å overlate saken i hendene til en nær venn av USAs president Woodrow Wilson: Høyesterettsdommer Louis D. Brandeis, som var en

Den amerikanske høyesterettsdommer Louis D. Brandeis var sionismens leder i USA

glødende sionist. Sionistene i England sendte telegram til Brandeis, med beskjed om å påvirke president Wilson til å gå inn i krigen. Spillet førte fram, og fabrikerte påskudd fikk USA med i krigen på Englands side. Plassen tillater ikke å gå inn på dette i detalj. Samme år gikk den engelske statsminister Herbert Asquith av og overlot styringen til Lloyd George. Asquith var motstander av sionistforslaget, mens den nye statsministeren var sympatisk innstilt. Dette statsministerskiftet kom beleilig, sett med sionistenes øyne.

• Balfourerklæringen

Nå måtte England innfri sine løfter til sionistene om å gi dem Palestina, som engelskmennene under General Allenby hadde erobret fra Tyrkia i 1916. Følgelig så den såkalte Balfourerklæringen dagens lys. Denne var i stor grad et produkt av Chaim Weizmanns lobbyvirksomhet blant ledende engelske politikere.

Etter foranledning av Sir Mark Sykes ble det opprinnelige utkastet til Balfourerklæringen formulert i løpet av sommeren 1917 av Weizmann og hans nære venner i London. Den endelige versjonen ble telegrafert over til Høyesterettsdommer Louis D. Brandeis i Washington med beskjed om å gi

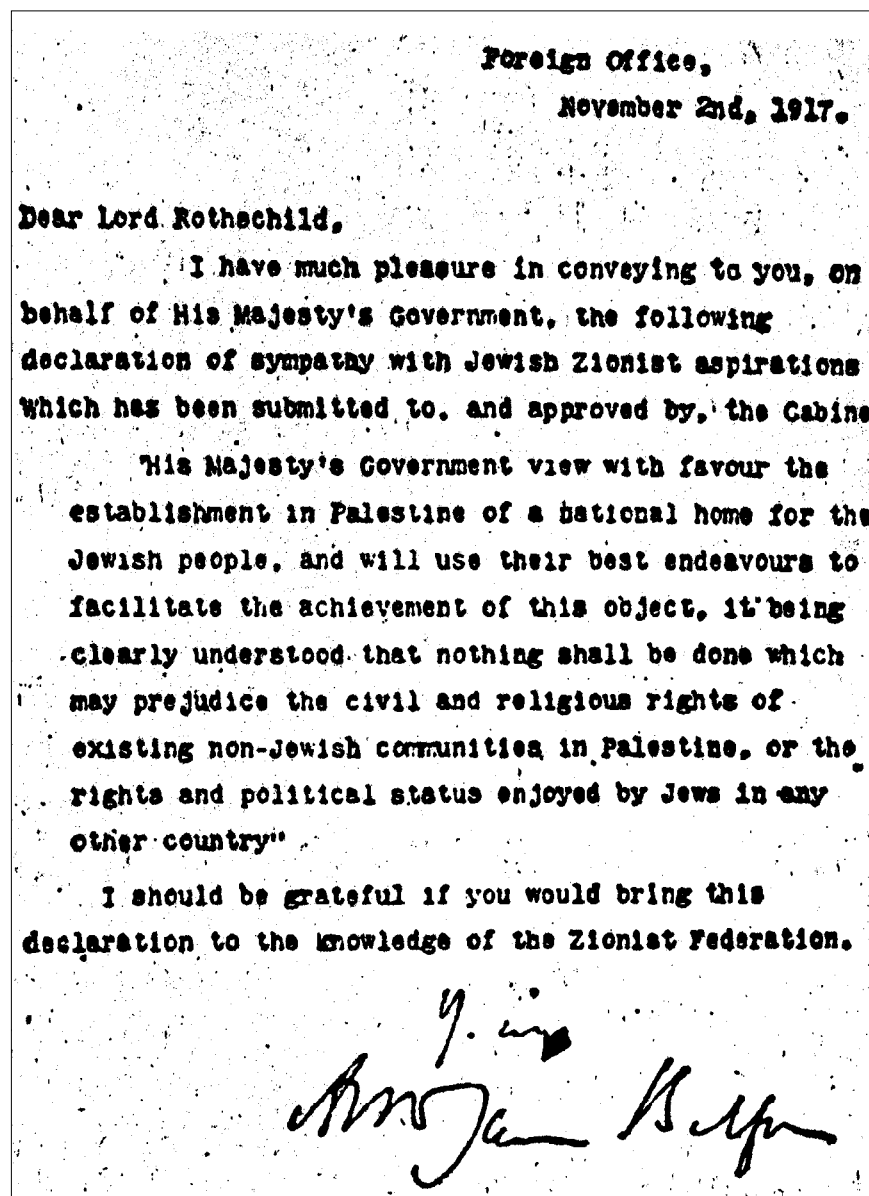

Bernard M. Baruch var økonomisk rådgiver for flere amerikanske presidenter og ledet den amerikanske sionistdelegasjon til fredskonferansen i 1919

det videre til president Wilson for hans godkjenning. Brandeis konfererte med president Wilsons rådgiver og «annet jeg», «oberst» Edward Mandell House, som ga det videre til Wilson. Etter at president Wilson godkjente teksten, og den innflytelsesrike Baron Edmond de Rothschild ga sitt besyv til den, ble den endelige versjonen av Balfourerklæringen overlevert i november 1917 til Det engelske krigsministerium og Arthur James Balfour, som måtte undertegne dokumentet i egenskap av engelsk utenriksminister. Det var mange patriotiske amerikanere som ble ubehagelig overrasket da de tilfeldigvis fikk kjennskap til at Louis D. Brandeis var sionistbevegelsens leder i USA, og at han hadde spilt en større rolle i å finpusse Balfourerklæringen før den ble overlevert til Balfour. «Balfourerklæringen» hadde ingen verdens ting med Balfour å gjøre, bortsett fra underskriften. Den sa i prinsippet at England så positivt på at det ble opprettet en jødisk stat i Palestina. Dette dokumentet var utvilsomt den viktigste milepælen i sionistenes bestrebelser etter å opprette den etterlengtede sioniststaten.

• Fredskonferanse

Under Fredskonferansen i Paris i 1919 var det ikke mindre enn 117 sionistjøder til stede. «Av alle de parter som fremmet sine inter-

Balfourerklæringen

esser under fredskonferansen, var jødene trolig den mest ressurssterke og innflytelsesrike eksponent. . . . Den største og mest innflytelsesrike kontingent kom fra USA» (Dillon: *The Paris Peace Conference*. London 1919, s. 183–184). Sionistdelegasjonen fra USA ble ledet av Bernard Baruch, som bl.a. var privat rådgiver og mentor for flere amerikanske presidenter.

Sionistene ønsket Palestina, og nå øynet de sin store sjanse. En slik anledning kom neppe tilbake med det første, så det gjaldt å benytte anledningen til det ytterste. Statslederne ble satt under sterkt press. Under «fredskonferansen» ble både Tyskland og resten av Europa styk-

ket opp og delt ut til de parter som mente de hadde territoriale krav. Og sionistene løftet sin røst: «Hva med Palestina til oss?» Og opp av lomma kom Balfourerklæringen.

Da Palestinaspørsmålet ble brakt på dagsordenen, var det maktpåliggende for sionistene at mandatet for Palestina ble gitt til England. «Alle midler ble tatt i bruk for å legge press både på Lloyd George og fredskonferansen i sin alminnelighet. . . . Lloyd George og sekretærene hans ble oversvømt med resolusjoner fra alle kanter av verden med krav om at England fikk mandat over Palestina. Kravene kom ikke bare fra sionistorganisasjoner, men også fra organiserte grupperinger i Parla-

mentet og fra ledere av Det britiske arbeiderparti. . . .Utfallet var en stor og historisk seier for det utrettelige og systematiske arbeidet til d'herrer Weizmann og Sokolov, og som dommer Brandeis bisto på en klok og effektiv måte» (Israel Cohen i sionisttidsskriftet *The Maccabean*, juni 1920).

I sin bok *Behind the Balfour Declaration — The Hidden Origins of Today's Mideast Crisis*, dokumenterer Robert John at William Yale, som var Statsdepartementets spesialagent i Midtøsten under Første verdenskrig, forteller om en samtale han hadde med Chaim Weizmann i 1919. Yale spurte Weizmann om hva som ville skje hvis britene ikke støttet opp om en sioniststat i Palestina. Weizmann slo neven i bordet så tekoppene ristet og utbrøt med kraft: «Hvis de ikke gjør det, vil vi knuse Det britiske imperium som vi knuste Det russiske imperium.» Men dette er en annen historie.

Press og manipulasjoner førte til det ønskede resultat. Mandatet over Palestina ble gitt til England, og veien var åpen for realiseringen av Balfourekklæringen.

Under fredskonferansen fikk også Tyskland høre om denne for første gang, derfor sa de: «Så, dette var altså spillet! Det var altså det som var årsaken til at USA gikk med i krigen!» De bitre følelsene mot sionistjødene som etter hvert utviklet seg i Tyskland etter Første verdenskrig skyldtes én ting: Tyskland holdt sionistene ansvarlig for det sviende nederlaget de hadde lidd.

Staten Israel

I 1917 var det ca. 700 000 innbyggere i Palestina. Av disse var 7% jøder, likt fordelt mellom sefardi- og ashkenazijøder. I mellomkrigsårene, mens Palestina var under britisk mandat, utvandret mange jøder dit, og i 1940 var antall jøder i Palestina økt til 463 535 mot 83 790 i 1922 — en økning på over 550% på 18 år.

Etter Annen verdenskrig var de politiske tilstandene i Palestina blitt så problematiske, ikke minst av styrker utenfor området som britene

Etter den såkalte israelske «uavhengighetskrig» i 1948–49 ble 750 000 palestinere drevet fra sine hjem og stuet i «flyktningeleire», ofte under umenneskelige forhold

ikke hadde mandat over, at Den britiske regjering vedtok å trekke seg tilbake og overlate problemene i hendene på det nydannede FN. Britene kunngjorde i september 1947 at de ville oppgi sitt mandat over Palestina den 15. mai 1948, og at FN skulle overta ansvaret fra samme dato. Siden det i øyeblikket ikke var andre alternativer, vedtok FN at delingen av Palestina skulle skje i samsvar med FN-resolusjon nr. 181 av 29. november 1947. Delingsplanen bestemte at området skulle deles i en jødisk stat, en arabisk stat og en internasjonal sone som bl.a. omfat-

tet Jerusalem. 56% av landet, bl.a. de fruktbare kyst- og citrusbeltene ble gitt til jødene, og bare 44% til de palestinske arabere. Ifølge Hadawi-undersøkelsen, eide jødene ca. 7% av jorda i Palestina da FN-resolusjon 181 så dagens lys.

Delingsplanen vedtok også at det skulle nedsettes en Palestina-komité som skulle administrere området etter at England oppga sitt mandat, og fram til en organisert opprettelse av en jødisk og arabisk stat — dette arbeidet skulle være fullført innen to måneder etter at England oppga mandatet.

Ruinene av den jordanske landsbyen Karameh som ble nådeløst bombet av sionistene. Flere hundre uskyldige sivile ble massakrert

Men sionistene hadde verken tålmodighet eller til hensikt å vente i to måneder. Bare **ett minutt** etter at tiden for det britiske mandat over Palestina var utløpt, erklærte sionistene på egen hånd at staten Israel var opprettet. Balfourerklæringen hadde nå kjørt løpet. De forente nasjoner ble formelig tatt på sengen av dette overraskende og aggressive utspillet, og gjorde ingen forsøk på å stoppe en så åpenlys forakt for resolusjon nr. 181 og en organisert maktovertakelse i området. Ikke nok med det. Et forfjamset FN tillot uten videre sionistene å overta et betydelig landområde FN hadde reservert seg som «internasjonal sone», direkte i strid med delingsplanen. Det var dette som gjorde det mulig for sionistene å bygge sin hovedstad «Jerusalem» tett opp til grensen for den gamle bydelen.

Grunnlaget lagt for krig nr. 3

«Den tredje verdenskrigen må brygges sammen ved å utnytte motsetningene som Illuminatis agenter skaper mellom de politiske sionister og lederne i den islamske verden», skrev Albert Pike i sitt brev fra 1871. Før den politiske sionisme begynte å gjøre seg gjeldende i Palestina på 1900-tallet, var det ingen naturlige motsetninger mellom jøder og arabere i området. Slike motsetninger måtte derfor skapes på kunstig vis.

I *National Geographic*, 10/2002, finner vi denne interessante opplys-

ning i artikkelen «Streker i sanden»: «De mange forskjellige folkene som gjennom tidene har bodd i området, har ikke alltid vært på kant med hverandre. En samling brev som ble funnet i en grotte i Judea-ørkenen nær sørgrensen til Vestbredden for 40 år siden, forteller om Babatha — en jødisk kvinne fra 2. århundre. Babatha beskriver hvordan **jødene og araberne bodde om hverandre uten problemer**. For bare hundre år

Palestinernes lidelser etter sionistenes herjinger er uten beskrivelse

siden deltok både jøder, kristne og muslimer fra Jerusalem uten videre i hverandres religiøse fester. **Denne formen for fredelig sameksistens forsvant på 1900-tallet**, da nasjonalismen i området økte — både den

jødiske og den arabiske» (s. 51–52. Uthevelser tilføyd).

Det var sionistenes manipulasjoner som førte til opprettelsen av staten Israel, og med denne ble grunnlaget lagt for motsetningene som ville føre til krig nr. 3.

Da sionistene proklamerte jødestaten Israel, begynte uavhengighetskrigen mellom jøder og palestinere med voldsomme sammenstøt. Da krigen «sluttet» etter knapt ett år, med 750 000 palestinske flyktninger i kjølvannet, hadde sionistene 78% av området under kontroll, mot 56% som delingsplanen ga rom for. Senere israelske landerobringer som Vestbredden, Sinaihalvøya, Golanhøydene og Gazastripen var direkte i strid med den fjerde Genèvekonvensjonen, og bare forsterket hatet og motsetningene i området.

Et eldre palestinsk par som ble drevet fra sitt hjem

• Israelske grusomheter

I sitt voluminøse verk *The Zionist Connection II — What Price Peace?* skriver Alfred M. Lilienthal: «Dr. Israel Shahak, som organiserte Den israelske liga for menneske- og borgerrettigheter, forteller i sin rapport fra 1973, *Arabiske landsbyer ødelagt i Israel*: «Sannheten om de arabiske bosettinger i 1948 innenfor de områder som nå utgjør staten Israel, er en av de best bevoktede hemmeligheter i Israel. Ikke noe skriftlig materiale, ingen bøker eller annet trykt materiale gir noe hint om antall og beliggenhet. Dette blir

Skrekkslagne palestinere på flukt fra et sionistangrep

gjort med hensikt, slik at skolene kan undervise den offisielle myten om et «tomt land», og turistene kan bli fortalt den samme myten.

I de 15 distriktene som Palestina besto av før 1948, var det 475 landsbyer (ikke innbefattet områder som var bosatt av ikke-vandrende arabiske stammer, som ikke ble regnet som landsbyer). Siden 1948 er ikke mindre enn 385 — tre fjerdedeler av det opprinnelige antall — blitt fullstendig ødelagt av israelske myndigheter, og bare 90 av de opprinnelige landsbyene gjenstår. . . . Praktisk talt alle de 385 ødelagte

landsbyene, med gravplasser og gravstøtter og det hele, ble bokstavelig talt skuffet vekk av bulldozere. Turistene blir fortalt at «alt dette var engang en ørken»» (side 159).

En av pionernybyggerne i Palestina, jøden Nathan Chofshi uttalte: «Vi kom og gjorde de innfødte arabere til tragiske flyktninger. Og attpå til våger vi å baktale dem, gjøre dem ondt og sverte navnet deres i stedet for å være dypt skamfulle over hva vi gjorde og prøve å rette opp noe av det onde vi gjorde. . . . Vi rettferdiggjør våre grusomme handlinger og prøver sågar å forherlige

dem» (*Jewish Newsletter*, New York 9. februar 1959). I tillegg kommer sionistjødernes nådeløse massakrer av hjelpeløse palestinske flyktninger, og andre ugjerninger.

Alfred M. Lilienthal skriver videre: «Likevel kunne disse palestinere peke med verdighet og stolthet til en historie da både de og andre arabere ga varmt husly til jøder som flyktet fra forfølgelse i det kristne Europa, kristne armenere som flyktet fra undertrykkelse i Tyrkia, og andre undertrykte folkegrupper» (*The Zionist Connection II — What Price Peace?* s. 152).

På grunn av de restriksjoner sionistjødene har lagt på palestinerne i de israelsk-okkuperte områdene, har ca. 70% av disse ikke mer å leve for enn 14–15 kroner pr.dag. Israelske bulldozere jevner palestinske olivenlunder og andre jorbruksområder med jorden. Dette bare øker fattigdommen. De samme bulldozere pulveriserer palestinske hjem, noen ganger uten å bry seg om det er folk i huset. Hundrevis av familier blir hjemløse. Israelske militærmyndigheter forseglar palestinske landbyer og sulter folk til døde. Disse grusomme forbrytelser mot menneskeheten skjer med amerikanske dollar, rundhåndet gitt av personer som har erklært «krig mot terror».

Og man spør: Hvorfor hater araberne jødene?

I august 1982 begynte det israelske luftforsvaret under ledelse av Ariel Sharon en nådeløs bombing av Libanons hovedstad Beirut. Både godt merkede skoler, sykehus og barnehager ble bombet sønder og sammen. Det samme ble boligblokker og bolighus. Flere tusen uskyldige og forsvarsløse mennesker ble lemlestet og drept i denne meningsløse massakren. Dette var trolig den mest skandaløse og grusomme flybombing av en by siden Annen verdenskrig — og dette skjedde i fredstid! Men styrte amerikanske media var omtrent tause om udåden.

Og man spør: Hvorfor hater araberne jødene?

Det var den samme Ariel Sharon som beordret den grusomme massakren av flyktningeleirene Sabra-Cha-

Begivenhetene i USA den 11. september 2001 kan ha vært opptakten til 3. verdenskrig

tila i Libanon — også i september 1982. Detaljene omkring denne massakren er altfor rystende til å komme på trykk i dette bladet. Tidligere i år (2002) — også etter ordre fra Ariel Sharon, som av president Bush ble kalt «fredens mann» — skjedde massakren i flyktingeleiren i Jenin. Også disse detaljene er altfor grufulle til å gjengis.

Lidelsene til det palestinske folk er i dag så hjertegripende at det burde bevege ethvert normalt menneske. Men de kontrollerte mediene har lite å si, og Vestens nasjoner støtter godt opp om disse forbrytelsene mot menneskeheten, dette folkemordet, ved å skuffe penger ned til sioniststaten.

Og man spør: Hvorfor hater arabere jødene?

Araberne og innfødte jøder i området levde i fredelig sameksistens fram til 1900-tallet. Hvem

skapte ufreden? Hvem la grunnlaget for hatet? — og hvorfor?

De motsetninger og det hat som har bygget seg opp i Midtøsten mellom jødene og Den islamske verden på grunn av den politiske sionisme har lagt et godt grunnlag for en krig som kan eksplodere når som helst. Men det hele var et planlagt spill helt fra begynnelsen, og i kampen om verdensherredømmet spiller noen millioner uskyldige menneskeliv ingen som helst rolle. I dette spillet blir de å regne som «tilfeldige ødeleggelser». Dette forteller oss at det er «denne verdens fyrste», «Ødeleggeren», Satan, som er den drivende kraft bak bevegelsen.

Kristenheten

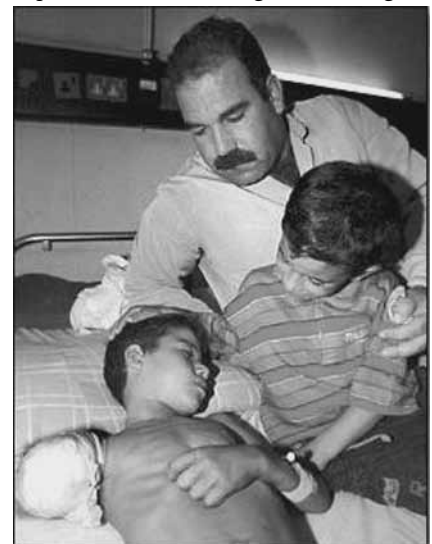
Det er ingen overdrivelse å si at praktisk talt hele kristenheten er revet med av det store sionistbedraget. Kristenheten ser på opprettelsen av

staten Israel som en oppfyllelse av de gammeltestamentlige profetier som forteller at Israel vil vende tilbake til Løftets land i de siste dager.

Slik kan man bli bedratt når man ikke klarer å skjelne mellom de bibelske uttrykkene «Israel», «Israels hus», «Judas hus», «Jakobs hus» og «jøder» — og heller ikke forstår hvem som er de sanne etterkommere etter Israel, og hvem som er de ekte semitter. Som jeg også har påpekt i andre artikler, er det her forvirringen ligger. Jeg vil ikke gå inn på dette her, men viser til tidligere artikler om dette emnet. Enkelte kristne virksomheter er så besatt av sin malplasserte nidkjærhet for staten Israel som «profetienes oppfyllelse» at all sympati for menneskelige lidelser er borte når det er staten Israel som begår ugjerningene.

911

Motsetningene mellom sionistjøder og Islam i Midtøsten er nå på plass,, skapt av de samme krefter som brygget sammen både Første og Annen verdenskrig. Det gjenstår å finne et «troverdige» påskudd til å starte en krig, og en krig i området kan fort løpe ut av kontroll og utvikle seg til

En irakisk far med sin sønn som fikk armen skutt av etter USAs herjinger under Gulfkrigen i 1991

en storkonflikt. Det er også fare for ringvirkninger på andre land, f.eks. Russland, Kina og Nord-Korea.

Begivenhetene rundt attentatene på World Trade Center og Pentagon

Et deformert irakisk foster. Tusenvis av slike er resultatet etter utarmet uran som USAs nådeløse bombing under Gulfkrigen i 1991 bredte utover Irak

den 11. september 2001 er behandlet tidligere i dette bladet (*innsyn* 4–01), og vil derfor ikke bli tatt opp nå. I løpet av året som er gått, er det imidlertid kommet for dagen en ikke ubetydelig mengde dokumentasjon som viser at «krigen mot terror» er en svindel og et påskudd til ren imperialisme og overtakelse av andre lands oljereserver. Det er verdensherredømmet USA trakter etter. Dette er også påpekt av en rekke analytikere. Krigen i Afghanistan var et påskudd til å sikre kontrollen over de store oljereservene i Sentralasia. Det er kommet rikelig med dokumentasjon i så henseende.

Det er enkelte analytikere som sier rett ut at Tredje verdenskrig begynte den 11. september 2001 under navnet «krigen mot terror». Det er slett ikke umulig at de kan ha rett, og at krigens forløp har en stigende kurve som vil ende med en eksplosjon. Hva med Midtøsten, og da spesielt Irak, som nå er siktemålet for globalistene?

Irak

Karakteristisk nok var det under Gulfkrigen mot Irak i 1991 at den daværende president George Bush, «Valmuebush», begynte å flette ordene «Den nye verdensorden» inn i talene sine. Også denne krigen var et spill, som ettertiden har vist. Krigen ble avblåst da General Norman Schwarzkopf sto få kilometer fra Bagdad og ba om grønt lys

fra Bush til å ta Saddam Hussein til fange. Men det skulle ikke skje. Irak-presidenten var fortsatt nødvendig i rollen som «universalfiende» i Midtøsten. At operasjonen ble avblåst på det mest strategiske tidspunkt, viser at det hele var et spill.

Nå er sønnen til den daværende president dypt engasjert i å knekke denne universalfienden. Eller vi må heller si: USAs skyggeregjering, de som styrer president Bush bak kulissene er pådrivere i dette spillet. At det pr. i dag finnes en slik skyggeregjering er et veldokumentert faktum. Jeg har sitert Benjamin Disraeli tidligere, men det kan være på plass å minne om ordene hans: «Verden blir styrt av ganske andre personer enn de som ikke befinner seg bak kulissene forestiller seg.»

USAs president George W. Bush ønsker å gå til krig mot Irak fordi — som «han» sier: Saddam Hussein har store lagre av masseødeleggel-

Den amerikanske viseforsvarsminister Paul Wolfowitz til venstre. Det er mange som hevder at det er Wolfowitz som utformer USAs forsvarspolitikk og styrer president George W. Bush t.h.

sevåpen som utgjør en trussel for USA (les: Israel), og han vil dessuten ikke rette seg etter FN-resolusjoner og nekter FNs våpeninspektører å komme inn i landet.

Jeg vil ikke gå i nærmere detaljer om alt dette, men det kan dokumenteres ettertrykkelig at ingen av påstandene til Den amerikanske president og hans parhest Tony Blair, er riktige. Ikke mindre enn tre tidligere våpeninspektører for FN har sagt

rett ut at påstandene om masseødeleggelssvåpen er sterkt overdrevne; Saddam Hussein har ikke kjernefysiske våpen, etc.

Saddam Hussein har dessuten gitt grønt lys for våpeninspektørene.

Selv israelsk presse har sagt at Saddams våpenlagre ikke utgjør noen risiko for landet (*Jerusalem Post*, 1. oktober 2002). Også en rekke andre eksperter sier i klartekst at Saddam Hussein for tiden ikke er noen trussel for verdensfreden, faktisk mindre i dag enn under Gulfkrigen i 1991! Alt dette kan dokumenteres.

Det er også godt dokumentert at det er kontrollen over det svarte gullet — oljen — under ørkensanden i Irak som lokker. Det er snakk om mer enn 113 milliarder fat olje.

Verdenshegemoniet

Men det er mer enn olje. En rekke analytikere sier rett ut at det er verdenshegemoniet USA er ute etter. Dette er den fulle og hele sannhet. Den irakiske visepresident Taha Yassin Ramadan traff spikeren rett på hodet da han nylig anklaget USA for å prøve å øve hegemoni over hele verden ved å starte et angrep på Irak (*arabia.com*, 14. oktober 2002).

«Ganske nylig fortalte president Bush kadettene ved West Point at han var av den oppfatning at regjeringen hans har rett til å gå til angrep hvor som helst i verden uten varsel, og uten å være provosert. Bush fortalte at 60 land var under gransking for et mulig angrep. Forsvarsministeren, Donald Rumsfeld, tilføyde at Pentagon ville stasjonere styrkene sine hvor som helst USA ønsket. USA vil både ta folk til fange og snikmyrde hvem som helst som blir betraktet som en fiende. Dette vil skje uten nærmere offentlig kunngjøring eller hint til de impliserte regjeringer. Slike handlinger gjør til latter prinsippene om 'nasjonal selvstendighet' og 'folkestyre'. For USA er risikoen fristende fordi prisen er stor. De sikter på ikke mindre enn en ubestridt kontroll over verden. . . .

Sjokket og sorgen rundt 11. september blir utnyttet for å rettferdiggjøre neste fase, som er en krig med Irak. Det offisielle snakket om

‘masseødelegglesesvåpen’ er bare et røykteppe — en blanding løgner, overdrivelser og halve sannheter. Hensikten er å skjule det stadig sterkere amerikanske grepet på oljen i Den persiske gulf. Det folk som har lidd så mye, er igjen i siktepunktet for et nådeløst angrep fra USA. Mange vil dø. De gjenoppbygde byene vil igjen bli jevnet med jorda» (*The Final Call*, 8. oktober 02. Utthelvelser tilføyd).

Dette er klare ord for pengene, som i tillegg er sanne.

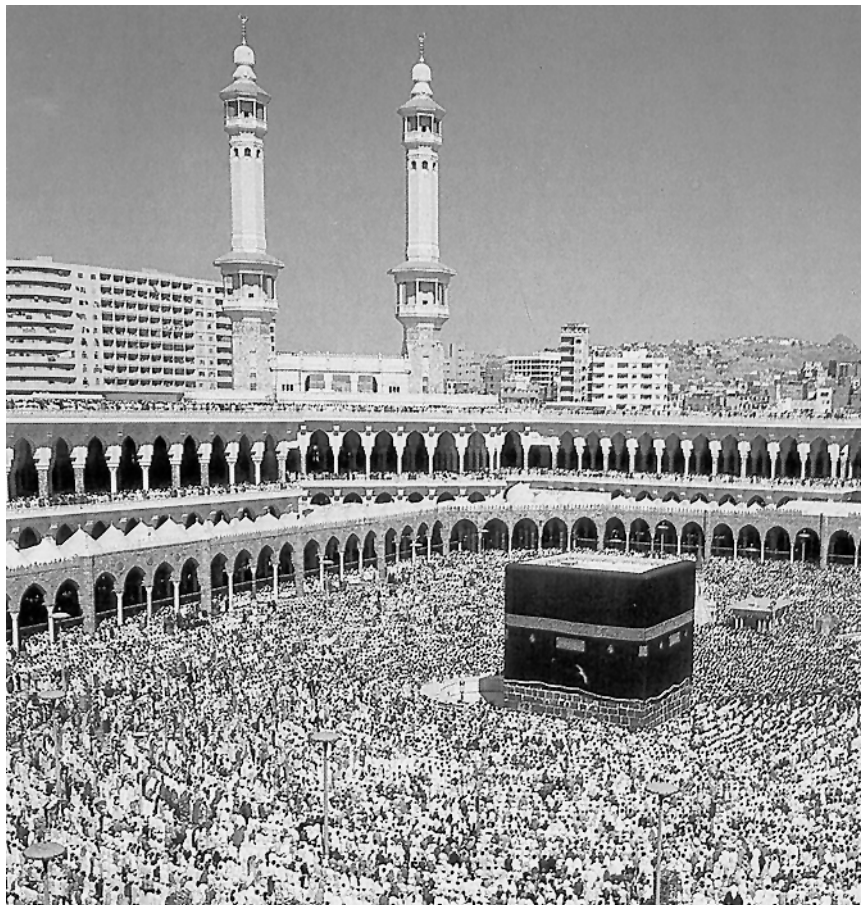
En rapport som nylig ble utgitt av Den amerikanske stabssjefen (*Doctrine for Joint Urban Operations*, 16. september 2002), avslører at krigsplanene mot Irak også omfatter massiv bombing av en rekke byer i landet for å terrorisere det til underkastelse — med katastrofale

Richard Perle, som nå er sjef for Det amerikanske forsvarsråd

konsekvenser for befolkningen, som allerede har lidd et tap på 1,7 millioner mennesker på grunn av ettervirkningene av Gulfkrigen i 1991.

Dette er uhørte forbrytelser mot menneskeheten. Ikke merkelig at USA under trussel om sanksjoner, presser det ene landet etter det andre til å undertegne bilaterale traktater som **gir immunitet til alle amerikanske borgere** mot å bli stilt for den nystiftede Internasjonale Kriminaldomstol. USA presset nylig EU til å undertegne en slik traktat. Bush-administrasjonen er spesielt oppsatt på å få en slik immunitet overfor domstolen før en krig mot Irak! (*Pravda*, 2. oktober 02; WWSWS, 12. oktober 02).

Kreftene bak Den nye verdensorden må underkue Den islamske verden, som er den siste hindringen for verdensherredømmet

Planlagt spill

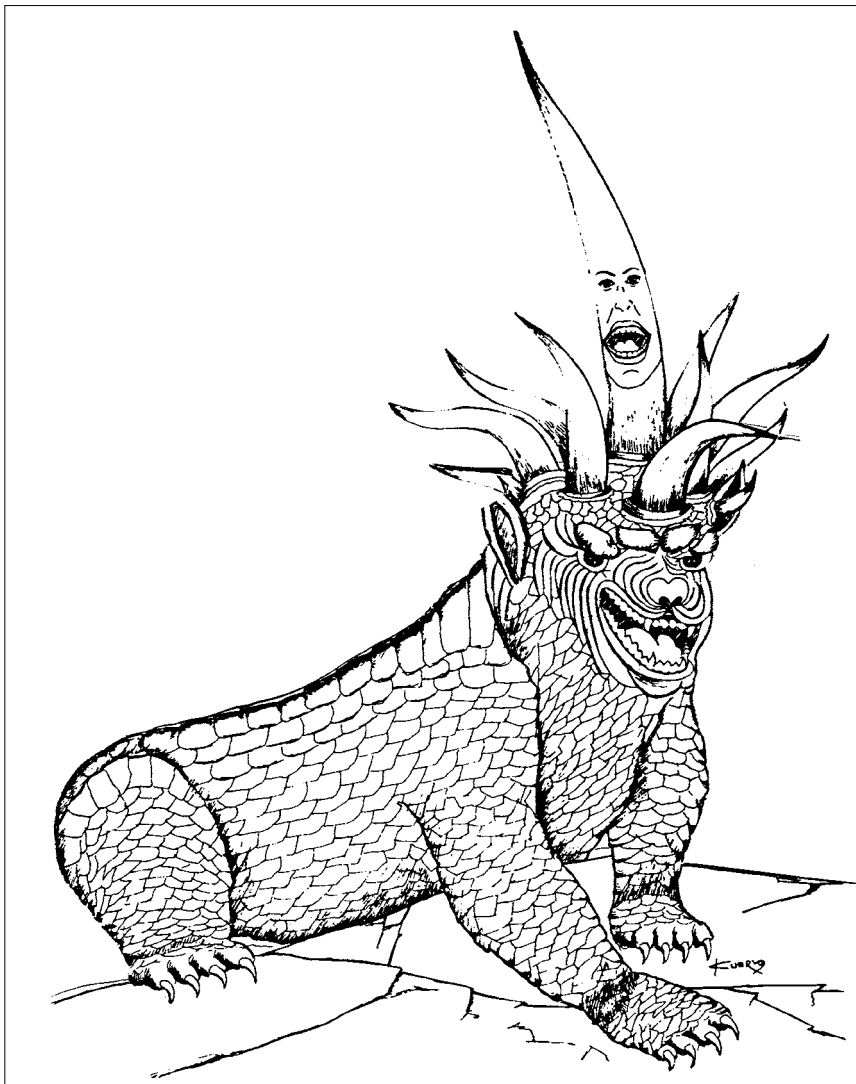
Den kjente økonom og politiske analytiker Lyndon H. LaRouche dokumenterer (*Executive Intelligence Review*, 8. sept. 02) at det kjør USA nå driver for å angripe Irak og «pensjonere Saddam» stammer fra 1996, da Richard Perle, som nå er sjef for USAs Forsvarsråd, overleverte et skriftlig dokument til den daværende israelske statsminister Benjamin Netanyahu der det ble trukket opp en plan for en ny israelsk utenrikspolitikk. Etter denne skulle blant annet Osloavtalen kjennes ugyldig og Saddam Hussein og hans regime fjernes som det første skrittet i å styrte eller destabilisere regjeringene i Syria, Libanon, Saudi-arabia og Iran. Dokumentet het *A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm*. Planen ble godkjent av Netanyahu, og det innflytelsesrike tidsskriftet *Wall Street Journal* lot trykke utdrag av planen (10. juli 1996) og gikk god for den i en lederartikkel dagen etter.

Fra og med februar 1998 begynte

Blair-regjeringen i England, i samarbeid med Netanyahu-regjeringen i Israel, å legge press på USAs president Bill Clinton for å gå til krig mot Irak under nøyaktig samme vilkår planen fra 1996 hadde trukket opp. Påskuddet var Saddams «store lagre av masseødelegglesesvåpen.» Clinton ga etter for presset og vendte tommelen opp for «Operasjon Ørkenrev» i desember 1998. Planen førte ikke fram, og ble lagt på is inntil videre.

Richard Perle sammenkalte Forsvarsrådet den 10. juli 2002 og forlangte at Stabssjefen rensket ut alle motstanderne av en krig med Irak. Han ba videre om en militær okkupasjon og overtakelse av oljefeltene i Saudi-arabia og et totalt brudd med kongehuset.

«En hemmelig mønsterplan for amerikansk verdensdominans avslører at president Bush og kabinettet hans planla et overlagt angrep på Irak for å sikre et ‘regimeskifte’ til og med før han overtok roret i januar 2001». Planen het *Rebuilding America’s Defences: Strategies, Forces And Resources*

Det fjerde dyret i Daniel 7 er antakelig en skildring av Den nye verdensorden, og det lille hornet endetidens Antikrist

For A New Century. Planen avslører at Bushregjeringen allerede på det tidspunkt hadde til hensikt å overta den militære kontrollen av Gulfregionen og stasjonere en større amerikansk styrke i området. I planen heter det også at USA må iverksette politiske virkemidler mot Irak, både militært og på andre måter (*London Sunday Herald*, 15. sept. 02; 6. oktober 02. Uthevelser tilføyd).

Og her kommer vi til kjernen i spillet om Den nye verdensorden: Etter inngangen til det nye årtuset og FNs milleniumkonferanse i 2000, var kreftene bak Den nye verdensorden klar til å gå til angrep på, og undertvinge en av de siste, og største hindringer i veien for dette spillet: Den islamske verden, som er motstander av en ny verdensorden. I tillegg sitter dessuten Den islamske verden på kritiske oljereserver. Dette er kjernen i det spillet som nå foregår. Det er snakk

om å slå to fluer i ett smekk: undertvinge Den islamske verden og sikre kontrollen over oljereservene.

De samme kreftene som styrer dette spillet har i årenes løp infiltrert de fleste land i Vesten, og de fleste større land i Den tredje verden, der de har plassert sine stråmenn og brikker i de tidligere suverene nasjoner. Landenes suverenitet — Norge innbefattet — hører fortiden til.

Krigshissingen mot Irak er kort og godt planlagt spill, og har ingen verdens ting med Saddam Husseins våpenlagre etc. å gjøre. Det er en videreføring av 911, og det er olje og verdensherredømmet som er motivet. Det er veien mot Antikristens rike som nå stakes opp, og begivenhetene vil skje raskt.

Dette er blitt en noe omstendelig gjennomgang av bakgrunnen for den politiske sionisme og dagens krigshis-

sing, men er etter min mening en helt nødvendig bakgrunnskunnskap for å kunne forstå det som skjer på verdensarenaen — ikke minst i Midtøsten. Med denne bakgrunnskunnskapen skal vi nå se litt på det profetiske aspektet.

Antikristens rike

Det er etter alt å dømme det fjerde dyret i Daniels 7. kapittel som begynner å vise seg.

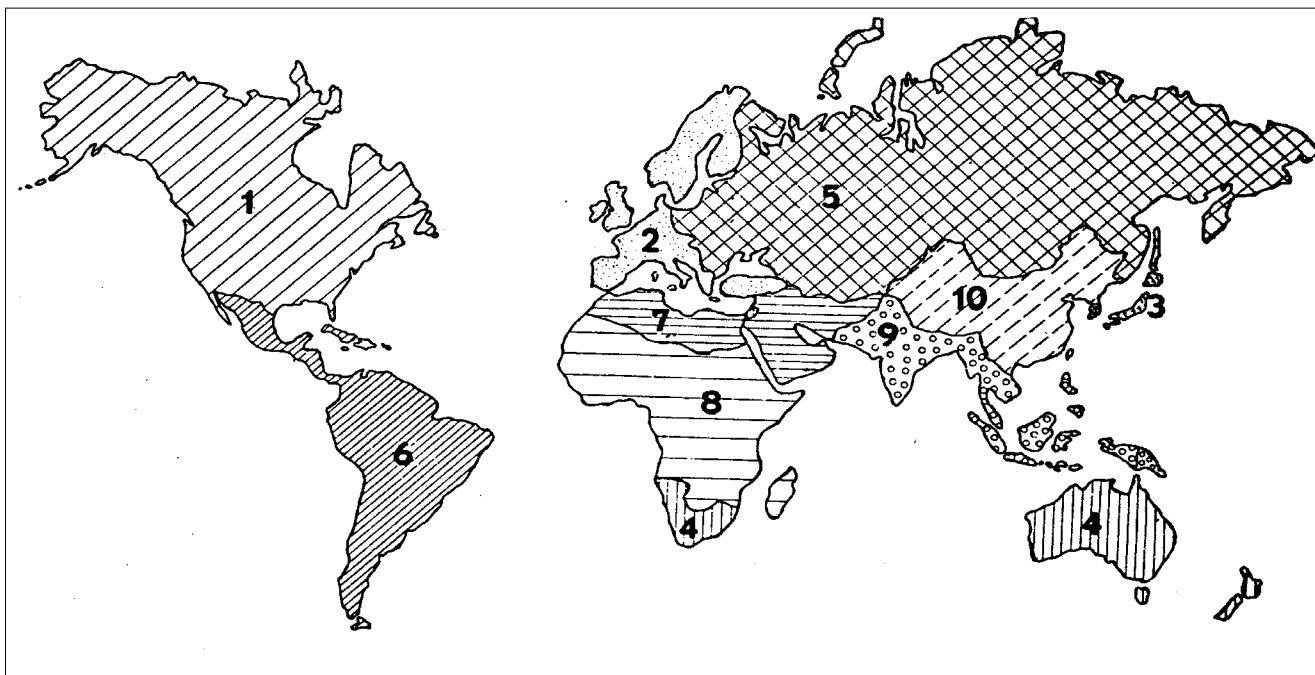
«Daniel fortalte: Jeg så i mitt syn om natten, og se — **himmelenes fire vinder satte det store hav i opprør**. Og fire store dyr steg opp av havet, alle var de forskjellige fra hverandre. Det første var likt en løve og hadde ørnevinger. Mens jeg så på, ble vingene revet av, og det ble løftet fra jorden og reist på to føtter som et menneske. Og det fikk et menneskehjerte. Og se, et annet dyr — det andre: Det var likt en bjørn og reiste seg på den ene siden. I gapet mellom tennene hadde det tre ribben. Og det ble sagt til det: Stå opp og et mye kjøtt! Deretter så jeg i mitt syn et annet dyr, som lignet en leopard. Det hadde fire fuglevinger på ryggen, og fire hoder, og det fikk stor makt. Etter dette fikk jeg i mine natlige syner se et fjerde dyr, fryktelig og forferdelig og overmåte sterkt. Det hadde store tenner av jern og åt og knuste, og det som ble tilbake, trakk det ned med føttene. Det var annerledes enn alle de dyrene som var før det, og det hadde ti horn. Jeg gav nøye akt på hornene. Da fikk jeg se et annet lite horn som skjød opp mellom dem, og tre av de første horn ble rykket opp for å gi plass til det. Og se, dette hornet hadde øyne som menneskeøyne, og en munn som talte store ord. . . .

Slik lød hans ord: Det fjerde dyret vil bli et fjerde rike på jorden, et som er annerledes enn alle de andre rikene. Det skal sluke hele jorden, trække den ned og knuse den. De ti horn betyr at det av dette riket skal oppstå ti konger. Og etter dem skal det oppstå en annen konge, som skal være annerledes enn de foregående. Han skal underkue tre konger. Han skal tale ord mot Den Høyeste og undertrykke Den Høyestes hellige, og tenke på å forandre tider og lov. Og de skal overgis i hans hånd for én tid og tider og en halv tid» (Dan 7,1–8.23–25).

Karakteristikkene av dette fjerde dyret er i korthet:

1. Det er annerledes enn de andre tre rikene.
2. Det sluker hele jorda, trækker den ned og knuser den.
3. Det har ti horn.
4. Blant de ti horna oppstår et lite horn.

Det er ikke vanskelig å sette det første og det andre dyret i forbindelse med dagens USA/England og Russland. Det er noe usikkerhet med hensyn til det tredje dyret, men vi skal i denne

Romaklubbens inndelign av verden i ti soner. USA er sone nr. 1, Vesteuropa er sone nr. 2 og Japan sone nr. 3. Kan denne inndelingen ha en sammenheng med de ti horna i Daniel 7 og Åpenbaringen?

omgang konsentrere oss om det fjerde dyret. Siden artikkelen allerede er blitt altfor lang, må det bli en kortfattet oversikt. Det er også vanskelig å lage en stor avhandling over en uoppfylt profeti.

En vanlig tolkning er «historisk», dvs. at de fire dyrene i Dan. 7 representerer oldtidsrikene Babylon, Medo-Persia, Grekenland og Rom. Men passer det så godt? Legg merke til at de fire dyrene er knyttet til «himmelens fire vinder». De representerer fire verdensrikener i endetiden.

Legg også merke til at det fjerde dyret blir «drept» (går til grunne) mens Antikristen (det lille hornet) driver på med sine blasfemiske handlinger. Når det fjerde dyret er gått til grunne, fortsetter de andre tre dyrene å leve (eksistere) en viss tid. Dette viser klart at de fire rikene er samtidige — de eksisterer samtidig i endetiden, og hvert av dem er knyttet til «de fire vinder», dvs. en bestemt himmelretning: nord, syd, øst og vest.

Det fjerde dyret er etter alt å dømme Den nye verdensorden. Det er en verdensmakt som har lagt **hele jorda** under seg: «Det sluker hele jorda, trækker den ned og knuser den.» Dette viser også at det er et tyrannisk, undertrykkende og forfølgende system, en global politistat sammensatt av internasjonale pengebaroner (bankierer), politikere og globalister. Det er nærmest å regne som en kjempeblekksprut med tentakler som omringer jorda. De tre andre rikene blir tydeligvis innlemmet en viss tid i struktursystemet til det fjerde dyret før det hele kollaberer.

Dette verdensmakt-dyret har ti horn. I den forbindelse er det interessant å vite at jorda nå er foreslått delt inn i ti regioner (eller allerede delt inn, for alt jeg

vet). Den globalistiske Romaklubben har foreslått denne inndelingen. Jeg sitter med en bok foran meg: *Mankind at the Turning Point — The Second Report to the Club of Rome*, av Mihajlo Mesarovic og Eduard Pestel. På sidene 38–45 finner man beskrevet denne inndelingen, med kart og det hele. Dette er en inndeling under et verdensherredømme. De ti horn representerer ti «konger», dvs. statsoverhoder. I Den nye verdensorden er det trolig at de ti regionene hver har sin «president». Tre av disse regionene går tydeligvis til grunne («tre horn blir rykket opp»), for å gi plass til det lille hornet, som da selv blir det åttende hornet ($10 - 3 = 7$; $7 + 1 = 8$). Sammenlign dette med Åpenbaringen 17,11: «Dyret som var og ikke er, det er selv den åttende, og også en av de sju, og farer bort til undergang.» Det må være en sammenheng her.

Det lille hornet er utvilsomt endetidens Antikrist. En sammenligning mellom dette lille hornet og det første dyret i Åpenbaringen 13 viser at de trolig er identiske. Det lille hornet i Dan. 7 utfører de samme blasfemiske meritter som det sammensatte dyret i Åp. 13. Begge får en virketid på $3\frac{1}{2}$ år, og begge er del av en verdensmakt. Legg også merke til at det første dyret i Åp. 13 er sammensatt av de tre første dyrene i Dan. 7: løve, bjørn, leopard. Sammenhengen er helt tydelig.

Dette er et omriss av hva jeg og mange andre tror Daniels 7. kapittel egentlig beskriver. Det gjenstår å plassere brikkene på plass. Dette vil ganske sikkert skje i den nærmeste framtid, etter hvert som profetiene utfolder seg. Jeg vil gå nærmere inn på disse tingene i kommende artikler.

Den som er våken og har rimelig bakkekontakt vil forstå at dagens begivenheter har sammenheng med profetiene i såvel Daniel 7–12 som Åpenbaringsboken.

Jeg har gitt den nødvendige bakgrunnskunnskap; denne er viktig for å kunne forstå hva som skjer på verdensarenaen. Denne elementære bakgrunnskunnskap er også viktig når man gransker endetidsprofetiene. Hva sa Jesus: «Himmelens utseende vet dere å tyde, men tidenes tegn kan dere ikke tyde!» (Matt 16,3.) «...den som leser, han forstå det!» (Mark 13,14.) Hvordan kan vi forstå noe som helst hvis vi ikke forstår det elementære? Gud forventer at vi bruker vår hjerne og de midler vi har til rådighet for å sette oss inn i hva som skjer i verden. **Begivenhetene på verdenarenaen er definitivt relatert til profetiene**, og det er vår plikt å tilegne oss kunnskap om disse tingene. Hvordan skal vi ellers unngå de snarer Satan legger for Guds folk i de siste dager? **Dette er definitivt ingen underholdning, og slett ingen spøk.** De som smiler overbærende av disse tingene bør gå seg selv nærmere etter i sømmene!

Måtte Gud hjelpe oss alle til å ruske sløvheten ut av sinnet og våkne opp til realitetens alvor. Endetidsprofetiene er i ferd med å oppfylles, og Jesu annet komme står for døren!

FINIS

Den engelske skikken Halloween er kommet til Norge. Men er denne skikken egentlig uskyldig moro?

Utdrag fra
David J. Meyers
traktat «*Halloween
and the Forces of
Darkness*»

Halloween har sitt opphav på De britiske øyer for ca. 1300 år siden. På den tiden var det mange menn og kvinner som praktiserte en form for naturreligion som ble kalt Wicca. Ordet *Wicca* betyr «de vise». Ordet *Witch* [heks] er avledet av *Wicca*. Heksene praktiserte sine heksekunster og magi enten hver for seg, eller noen ganger i grupper på 13 som ble kalt hekseforsamlinger. Enkelte ganger virket heksene og trollmennene som et triumvirat eller tretallets makt. Den kvinnelige Wiccadyrker ble kalt heks, og den mannlige trollmann. Heksene brukte ikke ordet *Warlock* [heksesemester, trollmann] for å identifisere seg. Det er egentlig et skotsk-gælisk ord som betyr «forræder». Satanistene bruker ordet *Warlock*.

Wiccadyrkerne tilba «Moder Jord», solen, månen og stjernene. Heksene tror ikke på Satan. Wiccadyrkerne eller heksene møtes hver fredag kveld til en samling som kalles *esbat*. De trekker en magisk sirkel rundt en sekskantet stjerne som kalles heksagram. Av dette har vi fått ordet heks. Hekseforsamlingen med de 13 står enten «kledd i skyer» eller nakne i heksagrammet, og framsier sine formularer ved å messe og ved å utføre ritualer som «å tegne månen». Fullmånen er hellig for heksene, spesielt hvis den er på en fredag. Den regnes som enda helligere hvis fredag faller på den 13. i måneden.

Heksene feiret en sabbat åtte ganger i året, og den rituelle delen og trylleformularene ble alltid avsagt ved sabbatens avslutning. Sabbatene var Imbolc (2. februar), vårjevndøgn (22. mars), Beltaine (1. mai), sommersolverv (22. juni), Lughnasa (31. juli), høstjevndøgn (22.

Den keltiske hornkunden Cernunnos, «nattens hornete jeger»

Dansende hekser

september), Samhain (31. oktober), og vintersolverv (22. desember), også kalt Yule.

Heksene har spesielle måter å feire hver sabbat på, og selv om de ikke tror på Satan, er det likevel han som gir dem erfaringene og bedrar dem til å tro at det er naturens krefter de befatter seg med. Halloween er den viktigste av de åtte sabbatene innenfor trolldomskunsten, og heksene kaller den med det skotsk-gæliske navnet *Samhain*. De tror at skillet mellom denne verden og den neste, som de kaller *Det astrale plan*, blir spesielt lite denne kvelden. Heksene tror at dette får åndene til avdøde mennesker til å bevege seg fritt fram og tilbake mellom denne verden og ånde verdenen. Halloween er derfor den helligste dagen innenfor wiccadyrkelsen. Gjennom mange århundrer utførte heksene sin magi denne kvelden, og de hadde

Heksagram (Remfans stjerne), «Davidsstjernen». Et meget sterkt satanistsym-

ville orgier gjennom hele natten. De hadde leker, som f.eks. å dukke etter epler, fordi heksene regnet eplet som hellig. Heksene fortalte også erfaringer fra ritualdagbøkene sine som ble kalt «Skyggenes Bok». Disse spøkelseshistoriene begynte med at

den ansvarlige Yppersteprest eller -prestinne uttalte: «En heksefortelling og et beger øl for verten til våre usynlige gjester».

På den tiden i England var det en annen form for trolldomskunst som ble kalt druidisme. Druidene ble kalt «Eikens menn», og var en merkelig klan av menn som kledde seg i hvite kapper. Druidene tilba Cernunnos, «nattens hornete jeger».

For druidene var Halloween hellig fordi solguden deres steg ned i underverdenen den 31. oktober. Ifølge deres

Hekser samlet rundt horn-guden

forståelse var dette årsaken til at mørket tiltok og lyset ble svakere.

Da mørket kom den 31. oktober, tok druideklanen på seg hvite kapper og hetter. De bar med seg sigder og keltiske kors når de begynte sin fakkelprosesjon. Idet prosesjonen startet, drepte de en mannlig slave og dro ham etter seg med et tau bundet til den venstre ankelen. Druidene marsjerte til de kom til et hus eller en landsby der de ropte en ekvivalent av «trick or treat». «Treat» var en slavepike eller en annen pike/kvinne som ble gitt til druidene. Hvis folk nektet å gi en pike som «treat», tok de blod fra den drepte slaven og trakk med blodet et heksagram eller sekskantet stjerne på døra eller muren til landsbyen. Druidene påkalte deretter åndene til «nattens hornete jeger» for å drepe med frykt noen i huset eller landsbyen den natten.

Hvis huset eller landsbyen ga en pike som «treat», satte druidene foran døra eller porten til det stedet et gresskar

der det var skåret inn et ansikt. Inne i gresskaret var det plassert et talglys som var laget av mennesketalg. Denne «lyktemannen» var, og er et tegn på du hadde samarbeidet med Satan.

«Treaten» eller piken ble tatt med til Stonehenge der hun ble voldtatt og drept, og deretter ofret på den hellige offerild til det bare var glødende rester tilbake. For at overvintringen skulle bli vellykket, pleide gjerne landsbyboerne å bruke glørne fra offerilden til å tenne ildstedene sine.

Som vi klart kan se, er ikke Halloween ufarlig. Satan har mennesker i vår moderne verden som etteraper fortidens hekser og druider. Alt dette er under Guds forbannelse. Vi lever nå i en tid da trolldomskunster har fått en oppblomstring. Det blir vist filmer som er fulle av trolldomskunster, og TV-programmer som underviser i trolldomskunster for millioner av mennesker. Harry Potter-bøkene fremmer også satans sak! Halloween er ingen spøk, og slett ikke ufarlig moro! Denne onde Halloweendagen har ingen del i den kristnes liv. Den romersk katolske kirke lånte Halloween fra heksene, og dette viser hvor blinde de er. Måtte Gud hjelpe deg når du nå har lest denne traktaten til å styre klar av Halloween og advare andre om at den er et påfunn fra Satan, og aldri kan bli noe annet enn ondskap av første grad!

FINIS

Pastor David J. Meyer som har skrevet denne artikkelen om Halloween, **vet definitivt hva han snakker om**. Før han ble frelst ved Guds nåde var han dypt involvert i det okkulte. Han var trollmann med sterke krefter, astrolog og spåmann. Familien på farssiden var involvert i trolldomskunster gjennom fem generasjoner tilbake til 1770. Oldemoren var en velkjent heks, og selv begynte Meyer som 13-åring å invitere de onde generasjons-åndene til sin avdøde oldemor inn i kroppen. Ved Guds nåde ble han befridd for de onde åndene og frelst i Jesu blod.

Førstegrøden

Åpenbaringsbokens syvende kapittel beskriver en gruppe på 144 000 personer som blir kalt en «førstegrøde». I denne artikkelen skal vi se på de gammeltestamentlige forbildene som pekte fram mot innhøstingen av jorda i endens tid

Av Å. Kaspersen

Og jeg så, og se: Lammet stod på Sions berg. Sammen med det var **de hundre og førtifire tusen**, som hadde Lammets navn og dets Fars navn skrevet på sine panner. Fra himmelen hørte jeg en røst som lyden av mange vann og som lyden av sterk torden. Røsten jeg hørte, var som av harpespillere som spilte på sine harper. Og de sang en ny sang foran tronen og foran de fire livsvesener og de eldste. Og ingen kunne lære sangen uten **de hundre og førtifire tusen, de som er kjøpt fra jorden**. Det er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er som jomfruer. Det er de som følger Lammet hvor det går. **De er kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet**. I deres munn er ikke funnet løgn. De er uten lyte» (Åp 14,1–5).

I Åpenbaringen 14 beskrives innhøstingen av «førstegrøden» (de 144 000, v. 1–5), etterfulgt av et mellomspill (de tre englebudskap, v. 6–13) med påfølgende innhøsting av resten av jorden (v. 14–20). Det kan være av interesse å se nærmere på forbildet. Hvordan foregikk innhøstingen i det gamle Israel?

Forbilde

«Tal til Israels barn og si til dem: Når dere kommer inn i det landet jeg vil gi dere, og dere høster landets grøde, da skal dere komme til presten med **det første kornbånd av deres høst**, han skal svinge kornbåndet for Herrens åsyn, for at Herren kan ha velbehag i dere. Dagen etter sabbaten skal presten svinge det» (3 Mos 23,10–14).

I Palestina falt bygghøsten rundt påsketider, tilsvarende vår mars/april. På sin vandring til påskehøytiden i Jerusalem var israelittene omgitt av gule, modne byggåkre overalt. Likevel kunne ingen høste så mye som et

aks, og ikke engang spise et enkelt korn, før de hadde sanket et spesielt nek eller kornbånd, førstegrøden, og presentert dette for Herrens åsyn. I likhet med alle andre ofre, er det rimelig å tro at også dette førstegrødeneket skulle bestå av feilfrie aks. Dagen etter sabbaten skulle presten svinge dette neket. Det var først når dette hadde skjedd at israelittene kunne begynne innhøstingen av de modne byggåkrene sine til eget behov og til videresalg.

I likhet med alle andre gammeltestamentlige festdager, pekte også svingeneket (førstegrødeneket) fram mot en motbilledlig oppfyllelse.

Motbilde

«... **de hundre og førtifire tusen, de som er kjøpt fra jorden**. Det er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er som jomfruer. Det er de som følger Lammet hvor det går. **De er kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet**. I deres munn er ikke funnet løgn. De er uten lyte» (Åp 14,3–5).

Åpenbaringen 14 beskriver en gruppe mennesker, de 144 000, som er sammensatt av tolv tusen av hver av Israels tolv stammer (Åp. 7,4–8). Det er ingen grunn til å tro annet enn at dette er 144 000 bokstavelige etterkommere etter Jakobs tolv sønner, og at det er et bokstavelig tall. Stammene er nevnt ved navn: Gad, Aser, Naftali, Issakar, Ruben, Sebulon, Josef, Benjamin, Juda, Manasse, Simeon og Levi. Av en eller annen grunn er Dan og Efraim utelatt, mens Levi og Manasse er tatt med. Denne gruppe mennesker er kjøpt fra jorden til en førstegrøde for Gud og Lammet (Jesus). Høyst sannsynlig representerer de 144 000 en førstegrøde av dem som lever når Jesus kommer, ikke av de døde. Bibelen gjør det klart at Jesus er førstegrøden av de døde (1 Kor.

15,20.23).

Åpenbaringen 14 gir dette bildet av den motbilledlige innhøsting:

V. 1–5 beskriver innhøstingen av førstegrøden, de 144 000 som er kjøpt som en førstegrøde for Gud og Lammet.

Deretter blir de tre englebudskap forkynt, v. 7–13.

Så følger innhøstingen av resten av jorden, v. 14–20.

Vi har sett at under forbildet måtte israelittene ikke høste så mye som et aks til eget behov, eller spise så mye som et korn, før førstegrødeneket (svingeneket) var vist fram til presten, som skulle svinge det for Herrens åsyn. Et stykke av en åker ble avsatt til førstegrøden, og den 14. dag i måneden Abib/Nisan (påskan) ble aksene buntet sammen til kornbånd på forhånd, og tre utvalgte menn skar kornbåndene. Deretter ble alle kornbåndene buntet sammen til ett bånd, som ble presentert for presten. Dette var svingeneket, som skulle svinges for Herrens åsyn «dagen etter sabbaten». Det står ikke hvor mange kornbånd som ble buntet sammen til et nek, men det er rimelig å tro at det dreide seg om tolv til sammen — ett nek for hver av Israels tolv stammer.

Så er spørsmålet: Siden de 144 000 — tolv tusen beseglede av hver av Israels tolv stammer — er «kjøpt fra jorden som en førstegrøde for Gud og Lammet», må vel Jesus presentere dem for sin Far før han kan høste resten av jorden? Og det er nettopp dette bildet Åp. 14 gir oss, i samsvar med forbildet i tredje Mosebok. De 144 000 står på Sions berg som en førstegrøde leser vi, mens resten av jorden blir høstet senere i kapitlet.

Under forbildet ble førstegrøden ført fram for presten før resten av avlingen kunne høstes. Betyr dette at de 144 000 blir tatt opp til himmelen («borttrykket») på et tidligere tidspunkt enn resten av «grøden»? Det kan se slik ut, hvis da Sions berg i dette tilfelle befinner seg i himmelen — noe det sikkert gjør, fordi det står at de var «kjøpt fra jorden», og at de «sto foran tronen og de fire livsvesener og de eldste». I Bibelen kalles

også Jerusalem for Sions berg, Herrens berg, men ovenstående scene er utvilsomt i himmelen.

Tanken er vel fremmed for mange. Det er likevel vanskelig å forklare Åpenbaringsens 14. kapittel på annen måte. Den vanlige forklaringen er at Johannes fikk se slutten først, dvs. at slutten av kapitlet, etter at innhøstingen av jorden er fullført, hører hjemme først i kapitlet. Slutten er med andre ord innledningen. Det er vanskelig å forsvare en slik teori, som helst er fabrikkert som et «bevis» for en spesiell doktrine som ellers ikke har så god bibelsk støtte.

Israel

Som nevnt tidligere, er den riktige forståelse av Israels sanne identitet i de siste dager, sett i lys av Bibelens profetier om Israel, selve nøkkelen som åpner for disse profetiene. Bibelens profetier, både i Det gamle og Det nye testamente dreier seg hovedsakelig om Israels rolle i striden mellom Kristus og Satan. Bibelen er beretningen om syndens opphav, den store strid mellom Kristus og Satan, samt Israels rolle i denne striden. Les selv Det gamle testamente, så vil du oppdage en uoverskuelig mengde profetier og løfter som ikke så lett kan anvendes utelukkende på «det åndelige Israel». Det er selvfølgelig et åndelig Israel i de siste dager. Dette understreker apostelen klart, men det er også et åndelig Israel som i tillegg er etter kjødet — Abrahams, Isaks og Jakobs etterkommere i de siste dager. Og vi snakker da om «israelitter» som er **omvendt**. Det må også poengteres at et menneske ikke automatisk blir frelst ved å være en Abrahams etterkommer av kjødet. Det var det fariseerne på Jesu tid feilaktig mente. Det må også en omvendelse til. «For om ditt folk, Israel, er som havets sand, skal bare en rest av det omvende seg» (Es 10,22). De fleste av Israels bokstavelige etterkommere vil beklageligvis gå fortapt fordi de ikke har tatt imot frelsen og blitt omvendt, dvs. «åndelige». Det står også i Guds ord at omvendte «hedninger» som ikke hører til Israel etter kjødet, skal bli frelst under samme vilkår og regnes sammen med løftets ætt.

Det er i det hele tatt ikke lett å skrive om dette emnet. Det er mange uløste spørsmål i forbindelse med de

gammeltestamentlige Israel-profetiene; det er mange misforståelser ute og går; fordommer råder grunnen, og foruttede meninger sperrer for utsikten. Kan hende vi må revurdere mange av våre inngrodde teorier etter hvert som nytt lys strømmer fram.

La oss ikke være lukket for nye innfallsvinkler. Hovedsaken er ikke at nye ideer og nye vinklinger nødvendigvis må stemme med gamle teorier, doktriner eller foruttede meninger. Hovedsaken er at de stemmer med Guds ord, og Guds ord skal leses slik det står, uten unødig omstokking av vers og/eller ignorering av sammenhengen rundt versene.

FINIS

Det er ingen grunn til å åndeliggjøre de 144 000 i Åpenbaringen 7. Det er tolv tusen beseglet av hver av Israels tolv stammer. $12\ 000 \cdot 12\ 000 = 144\ 000$. Målene til Guds Stad i Åp. 21 er 12 000 stadier for hver side, og muren er 144 alen høy. Byen har tolv porter — en for hver av de tolv Israels stammer, og den har tolv grunnsteiner med navnene til de tolv apostler. Vi ser at målene til Guds Stad (Det nye Jerusalem) samsvarer med tallene 144 000 og 12 000. Det er ingen grunn til å symbolisere disse tallene. Det står også at de er «menneskemål», som er det samme som «englemål» (Åp 21,10–21). I 2 Mos. 28,17–21 leser vi om brystplaten som Ypperstepresten skulle bære. Den var innsatt med tolv edelsteiner som representerte hver av de tolv Israels stammer. De gammeltestamentlige forbildene som hadde med Israel å gjøre, er viktig å sette seg inn i, fordi vi finner dem som motbilder i Åpenbaringsboken i forbindelse med den siste tid og Guds Stad. Et studium av de tolv Israels stammer, førstegrøden etc. vil bære rikelige frukter.

Kristi Evangelium

C.O. Rosenius

«Jeg skammer meg ikke over Kristi evangelium.» Rom 1,16.

Hvorfor kommer apostelen med denne påstanden? Evangeliet er jo ikke noe å *skamme seg* over. Det er jo gitt oss fra himmelen av Gud, og dermed det mest ærefulle som finnes på jorden. Hvorfor sier da apostelen at han ikke *skammer seg* over det? Uten tvil fordi menneskene pleier å skamme seg over det.

Så vil sikkert mange si at slik må det bare ha vært på apostelens tid, når vantro jøder og hedninger ikke kjente evangeliets herlige budskap, og da, i sin misforståtte visdom, foraktet det.

Ja, det er riktignok sant at slik var det på apostelens tid, at evangeliet var «for jødene et *anstøt*, og for grekerne en *dårskap*. Fordi jødene krevde tegn, og grekerne søkte etter visdom.»

Men nøyaktig slik er det den dag i dag. Kristi evangelium er et anstøt og en dårskap for størstedelen av dem som til og med er døpt til hans navn. Menneskenaturen er den samme til enhver tid og på ethvert sted, uavhengig av alle ytre forandringer.

Derfor passer også Guds ord til alle tider og på alle mennesker, enten det er jøder eller hedninger, muhammedanere eller de som bare har navn av å være kristne. Det apostelen sier passer over alt: «Det naturlige menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er som dårskap for ham. Han kan ikke fatte det.»

Og ikke bare det, for Kristi evangelium står også i enhver forstand sterkt i strid med alt det som ligger dyppest i vår natur. I evangeliet angripes det som menneskene aller mest elsker; sin *uavhengighet*. Det krever at både forstand og vilje lar seg fullstendig lede av Kristi ord. Der blir alt hovmod og selvsikkerhet brutt ned. Der er det bare Gud som blir stor, og mennesket bare en fattig tigger.

Og dette er noe som aldri smaker, men bare er pine og død for menneskenaturen. Dette er grunnen til at Kristi ord og Kristi sanne vitner alltid vil bli hatet av alt som ikke er født av Gud.

Derfor sa også Herren så ofte til sine disipler at de måtte forberede seg på å bli hatet av alle mennesker for hans navns skyld. Og han sa at det var ikke rett med dem, de var ikke hans sanne disipler, hvis de ikke hadde dette tegnet. Hvis det ikke gikk med dem akkurat som

det gikk med Mesteren.

Det er ikke Kristi sanne og rene evangelium, hvis verden kan elske det, hvis det ikke blir foraktet og angrepet.

Men de som er fiender av evangeliet, vil aldri ha det på seg at de hater det som er godt og rett. Derfor vil alltid fiendskapen mot evangeliet opptre som nidkjærhet for sannheten. Og på den bakgrunn forkaste Kristi sak som *dårskap*, eller som noe *falskt* og *ondt*, som en ikke må ha noe å gjøre med.

Kristi disipler og venner utgjør alltid den minste flokken, bare noen få foraktede sjeler. Mens hele verden, som forakter dem, er den store, toneangivende og vel ansette mengden. Og da kan en lett forstå at det alltid vil være en stor fristelse å skamme seg over Kristus og hans ord.

Å, for mange kristne blir dette en veldig hard kamp. For Kristi skyld å skulle gi avkall på all denne verdens aktelse. Bli en dåre, merke at en blir foraktet og sett på som noe av det verste, av både sin familie og venner, ja, av hele samfunnet. For det er ikke noe som betyr mer her på jord enn akkurat dette å bli godtatt av medmennesker, ha deres vennskap og tillit.

Og nå skal vi unnvære alt dette. Det er det selvsagt bare et guddommelig verk i hjertet som kan utrette, for at vi i all framtid skal kunne leve uten alt dette. For her taler vi ikke om den kristeligheten verden kan respektere og godta. Men om den sanne og ekte gudsfrykten hos dem som følger Kristus. Dette som nødvendigvis alltid må bli et anstøt og en dårskap for hele verden.

Kristus har også sagt: «En tjener er ikke større enn sin herre. Har de forfulgt meg, skal de også forfølge dere.» Som om han vil si: Vil de det skal bli oppfattet som om de hater dere fordi dere mangler den rette ydmykhet, saktmodighet o.s.v., da husk at *jeg* var saktmodig og ydmyk av hjertet. Men likevel hatet de meg.

FINIS

C.O. Rosenius: *Husandaktsboka*, 27. oktober.

Copyright © Arven forlag, Sånum, 4513 Mandal

Gjengitt etter tillatelse